

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

I Hvitavall.

Visor och Sagor

af

Anna Roos.

med

Illustrationer

af

Stina

58

Fotolithogr. Iduns Tryckeri Aktiebolag, Stockholm.

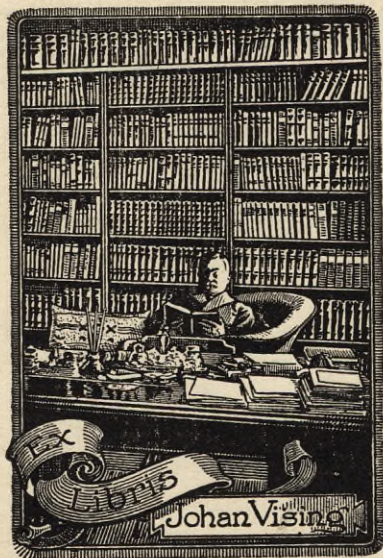
II

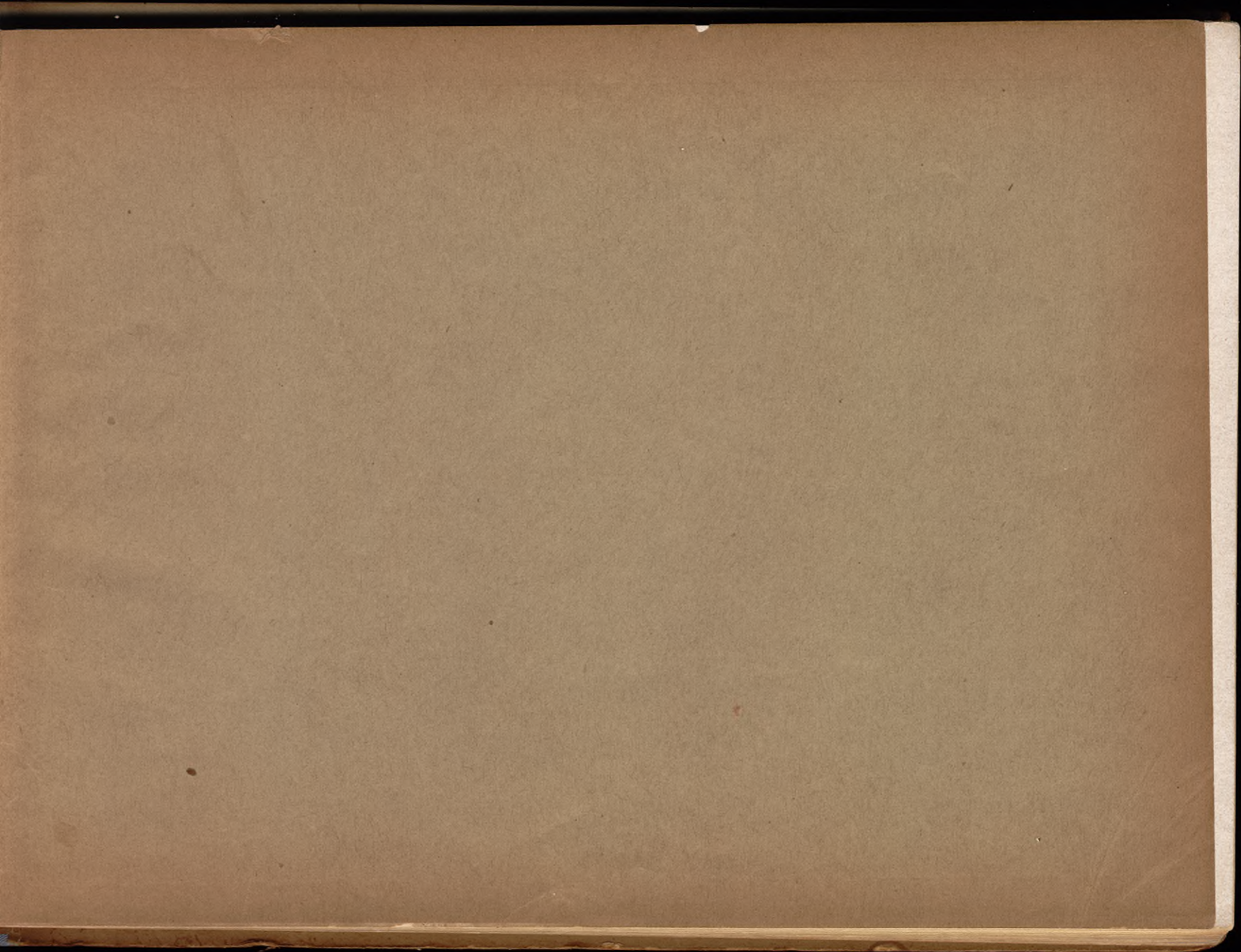
Wahlström & Widstrand · Stockholm

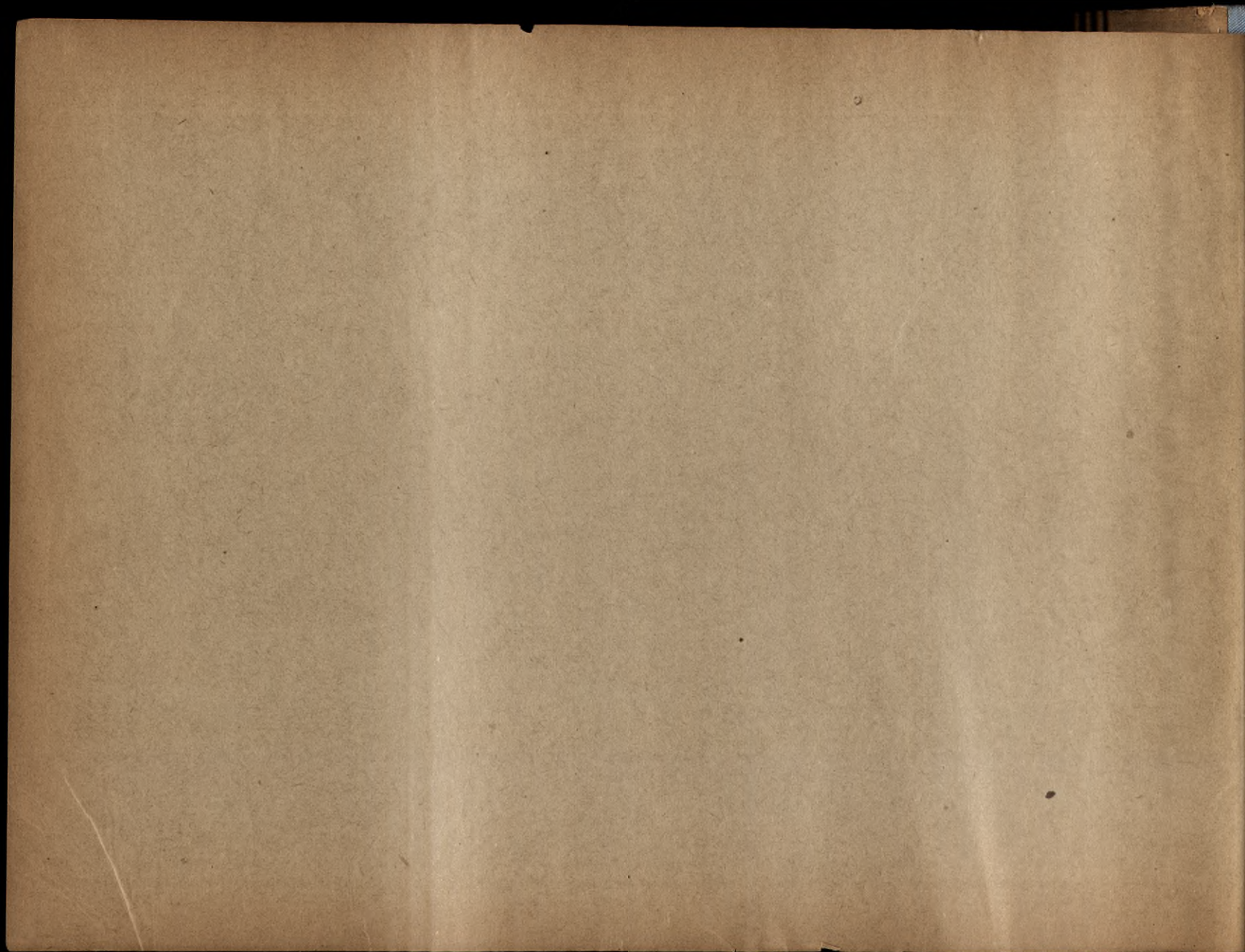

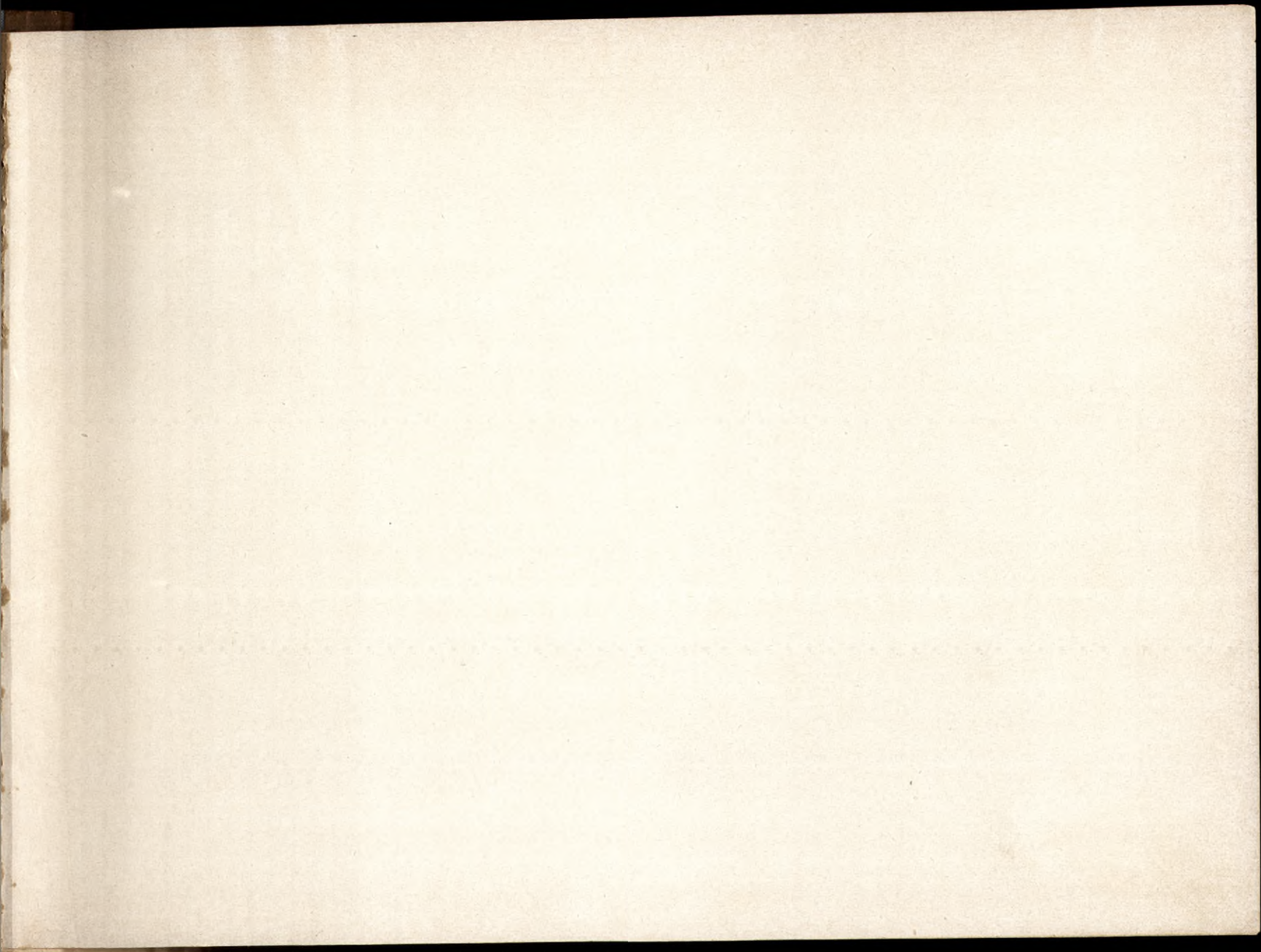
Allmänna Sektionen

F
1244 : 2

Sagan om det flammande slottet.

»Det är en hjort, som hejdat sig i sitt språng, en vit hjort med stora, skygga ögon och vackra gyllne horn.» (Sid. 7).

I HVITAVALL

VISOR OCH SAGOR

AF

ANNA ROOS

FÖRF. TILL »LILLA ELNAS SAGOR»

Illustrationer af STINA

II.

STOCKHOLM, WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

STOCKHOLM, IDUNS TRYCKERI AKTIEBOLAG, 1895

Lyckans land.

Vid en väg, på en sten
satt en liten flicka;
bara fötter, bara ben,
mager som en sticka.
Men hon var så glad ändå,
log med skälmska ögon grå —
vid en väg, på en sten
satt en liten flicka.

Kom en liten gosse där,
stannade förlägen.
»Uppå vandring stadd jag är —
kan du säga vägen?
Jag skall hän till lyckans land,
till dess fjärran, fagra strand —»
kom en liten gosse där,
stannade förlägen.

Och den lilla flickan log,
hennes ögon blänkte.
»Vägen dit — den vet jag nog!
Just där sol sig sänkte,
där går gyllne strålars spång,
öfver den skall gå din gång —»
Och den lilla flickan log,
hennes ögon blänkte.

»Går du spången, skall du snart
hinna månens skära,
där den skimrar underbart —
då är målet nära!
Ty på närmsta stjärnan just
ligger lyckans fagra kust —
går du spången, skall du snart
hinna månens skära.»

Inte vet jag det, om se'n
gossen hittat vägen!
Kanske står han kvar där än,
tittande förlägen,
tittande förundrad på
ögon skrattande och grå —
inte vet jag det, om se'n
gossen hittat vägen!

Sagan om Det flammande slottet.

Vid Sundets strand höjer sig det stolta Kullaberget med branta stup och dunkla, hemlighetsfulla klyftor. Högt emot skyn reser det sin skroffiga hjässa; dess sluttningar äro betäckta af lummiga skogar och täta snår.

I längst försvunna tider låg uppe på bergets krön ett slott. Endast nattetid var detta slott synligt för de människor, som bodde omkring Kullaberget, ty om dagen var bergets hjässa ständigt dold af täta töcken. Men hvarje kväll delade sig dimmorna, och då blänkte där fram en rad af höga glimmande fönster samt en stor hvälfd port, ur hvilken utströmmade ett klart sken. Och ofvanom den skinande fönsterraden höjde sig fyra väldiga, dunkla torn, af hvilka hvart och ett öfverst bar ett klart flammande bloss.

»Det flammande slottet» kallades borgen i nejden omkring Kullaberget. Men ingen visste hvem som byggt borgen eller hvem som bodde däruppe. Väl hade det funnits sådana, som vågat försöket att utforska slottets hemlighet: män och ynglingar hade, lockade af hoppet att däruppe finna rika skatter, sökt vägen ditupp. Men skogarna, som täckte bergets sluttningar, voro uppfyllda af underliga och skrämmande ting, de stigar, som genomkorsade dem, voro villsamma och slingrande, gäckande vättar och rån ledde vandraren vilse. Och alla de, som begåfvo sig ditupp, återkommo med

oförrättadt ärende, uttröttade, med förskräckta blickar och föga benägna för att tala om hvad de sett och erfarit därinne i de dunkla skogarnas djup.

Och så småningom hade dessa upptäcktsfärder upphört; man hade vant sig vid att se det flammande slottet om aftnarna blänka fram ur de böljande dimmorna, man hade vant sig vid att se den skinande porten, som alltid stod öppen och lockande — man tänkte ej mycket därpå. Och man undvek sorgfälligt att beträda det förtrollade bergets område.

Sven hette en gosse, som var i tjänst hos Brearyd-bonden och vallade hans hjordar af brun- och vitfläckiga kor. Ofta hade Sven om kvällarna blickat upp emot den skimrande porten och emot de höga tornens flammande bloss, ofta hade han om dagarna, då han förde sina kor i bet på ängarna vid Kullabergets fot, längtande stirrat in i den stora skogens lockande dunkel. Men han visste, att hvar och en, som försökte vågstycket att tränga ditin, fått anledning att ångra sin djärfhet.

En dag vardt honom likväl hans längtan för stark. Korna betade i lugn på en solig äng i skogsbrynet. Blott för en liten stund, tänkte Sven, skulle han lämna dem, blott ett litet stycke skulle han begifva sig in i den susande skogens underbara rike.

Och han begaf sig in bland de gröna snåren, där solljuset spelade bland väldiga gråa stammar och täta löfmassor.

Sven märkte huru de höga åldriga träden lutade sig samman och hviskade något till hvarandra, då han nalkades. Det tycktes honom, att de mumlade något om hans förmätenhet att tränga in i den stora ensamheten, i det tysta dunklet, som icke är menadt för människor.

Och han blef ängslig till mods och började tänka på att återvända till sin hjord.

Då se — då skymtar där plötsligt emellan gröna grenar något som rör sig, och ur det blåaktiga dunklet synas två glänsande ögon blicka emot honom.

Det är en hjort, som hejdat sig i sitt språng, en vit hjort med stora skygga ögon och vackra gyllene horn.

I nästa ögonblick har hjorten vändt om och skrämmd flyktat uppåt berget.

Sven glömmer den ängslan, som nyss öfverväldigat honom, han glömmer sin hjord; han störta efter den underbara hjorten, vild af ifver att fånga honom. Han ilar fram emellan buskar och snår, han aktar ej på kvistar, som slå honom i ansiktet, eller på lömska trädrötter, som bringa honom att snafva; han skyndar alltjämt framåt efter den flyktande hjorten, hvars gyllene horn blänka framför honom. De glimma inne i dunklet, som blir allt tätare under allt mörkare löfmassor, mellan allt väldigare trädstammar.

Med ens är hjorten försvunnen. Där syns ej nu en skymt af honom, där höres ej mer hans flämtande andedräkt eller ljudet af hans snabba fötter.

Sven stannar och ser sig omkring, häpen och förvirrad.

Då hör han i närheten en sång, en sakta silfverklar sång, som tyckes uppstiga ur jordens inandömen. Den stiger och faller, den är som en källas melodiska sorl.

Sven går efter ljudet. Han kommer till en bäck, som flyter fram emellan mossor och stenar; ur ett hvalf af yfviga gröna ormbunkar, som luta sig tätt tillsammans, framrinna dess bubblande böljor. Ur detta hvalf, ur detta gröna gömsle tränger sången fram. Sålunda ljuda dess ord:

»Det väller, det väller mellan stenar,
det sväller, det sväller under grenar,
det stiger ur doldaste vrå —
ingen vet hvarifrån!

Det rinner, det rinner öfver hållar,
det svinner, det svinner mellan fjällar
det sorlar under susande trän —
ingen känner hvarthän!»

Sven lutar sig ned, böjer åt sidan några af de täta ormbunkarna och blickar in i dunklet.

Därinne sitter en gestalt i skimrande, dimhvit klädnad; hon ser ned i de porlande böljorna, och hennes bara fötter glimma i det klara vattnet.

Hon lyfter ej sitt hufvud, hon upphör ej med sin sång; alltjemt ljuder den, sällsam, klingande, fylld af svala drömmar.

Sven förstår, att det är källans älfva. Han talar till henne.

»Är det din hjort, den med de gyllene hornen?» spørjer han.

Älfvan lyfter icke sitt hufvud för att se på honom, men hon svarar honom med sin sakta klingande stämma.

»Nej», säger hon.

»Hvems är han då?»

»Han tillhör féen Silfverklar.»

»Och hvar bor féen Silfverklar?»

»Däruppe i det flammande slottet.»

»Huru skall jag finna vägen ditupp?»

Men härpå svarar ej älfvan. Hon börjar åter sjunga sin sällsamma sång med stigande och sjunkande tonfäll. Och hvad än Sven säger, hvad han än spørjer, aktar hon ej därpå. Hon sjunger drömmande sin sång och blickar ned i det böljande djupet.

Och Sven reser sig upp och går därifrån. Han tänker åter på sin hjord och vill skynda tillbaka till den. Men han vet ej mer från hvad håll han kommit. Medan han nu sökande och på måfå irrar omkring, får han plötsligt tätt invid marken se ett litet listigt, skrynkligt ansikte, som grinar emot honom.

»Åhnej», säger han i nästa ögonblick till sig själf, »det är ej ett ansigte, det är blott en murken trädrot».

Men återigen vid närmare betraktande finner han, att det dock är ett ansikte. Det är ett skrumpet litet troll, som ligger hopkrupet på marken och kikar upp emot honom med ett knipslugt uttryck.

Sven besluter sig för att fråga den lille trollgubben om vägen ned till Brearyds hage. Och han spörjer honom därom.

»Håll åt vänster», säger trollet och pekar till yttermera visso med ett knotigt finger hän emot en stig, som löper åt vänster.

Sven tackar för upplysningen och viker in på stigen. Men så vänder han sig hastigt om och spörjer:

»Kunnen I kanske också säga mig vägen till det flammande slottet och till féen Silfverklar?»

Då brister det lilla trollknytet ut i ett högt gapskratt. Intet svar gifver han, men hans små ögon blinka gäckande, och hans rynkiga drag förvridas af ett hånfullt leende, medan han plötsligt börjar rulla utåt marken. Och i en hast är han försvunnen ned i ett hål.

Sven fortsätter sin väg, illa till mods.

Han märker snart, att trollet visat honom vilse. Hans steg föra honom allt djupare in i skogen. Och han vill vända om. Men hur han går och går, så förvillar han sig alltmer på de slingrande stigarna. Och då det nu börjar skymma, ser han, medan han ångestfull skyndar framåt, huru gäckande ansikten och besynnerliga skepnader skymta fram bland snåren, och allt emellanåt hör han hånande skratt.

Ändtligen, då solen redan gått ned, får han höra pinglandet af skällkons bjällra, och vägledt af dess ljud återfinner han sin hjord, som lugnt betar på ängen. Uttröttad kommer han i sena kvällen tillbaka till Brearyds gård med sina kor och får bannor af bonden för att han dröjt så länge.

Efter denna dag tänker Sven icke mindre än förr utan mera på huru han dock en gång skall kunna nå det flammande slottet. På de kostbarheter och skatter, som där kunna finnas, tänker han icke; han tänker blott på féen Silfverklar, som bor däruppe i borgen ofvanom de böljande töckenskyarna, och som har en vacker vit hjort med gyllene horn.

Så är det en dag, som Sven — medan korna idisslande hvila på den soliga ängen — står och ser med längtande blickar hän emot den förtrollade skogen. Men han vågar sig ej dit, ty han vet nu, att den som en gång låtit locka sig ditin, ej så lätt kommer därur igen.

Då hör han inifrån skogen en röst, som klagar och jämrar sig. »Det bränner, det bränner», klagar rösten.

Sven tänker, att han vill alls icke lyssna till några röster från den farliga skogen. Men alltjämt hör han den kvidande, jämrande rösten. »Det bränner, det bränner», kvider den. »Hjälp mig!»

Och Sven tänker, att det må nu vara människa eller troll, så kan han dock icke stå ut med att höra denna jämmer utan att komma till hjälp. Och han springer in bland snåren. Därinne i en liten glänna emellan träden ser han en grönklädd gestalt, som vrider sig i smärta. Det är en kvinna, klädd i en släpande mantel, som är sammansatt af idel löf — gröna och gulnade och brokiga —, hvilka sammanhållas af dagglittrande spindelväfvar. Hennes hår faller buskigt och yfvigt ned öfver axlarna, hennes ögon äro af den färg, som det gröna skogsdunklet har, när det genomskimras af solljuset.

Sven anar, att det är skogsrået han ser framför sig. Och han får visshet därom, när han, vid det att hon vrider sig i kval, märker, att hennes rygg är ihålig.

»Hjälp mig», kvider hon, då hon ser Sven nalkas. »Jag har fått stål i ryggen, och det bränner, ack, det bränner! En jägare, som såg mig i skogen, kastade stål efter mig, det har fastnat i min rygg, och jag kan ej taga bort det. Ingen vet hur det bränner! Tag bort det ifrån mig!»

Sven vet huru farligt skogsrået är, huru listigt hon plägar locka människorna i sitt våld för att sedan fördärfva dem. Och han tvekar att gå fram och hefria henne från stålet. Stål är ett godt värn emot trollen; tager han nu bort stålet, som bränner hennes rygg, så är han själf värnlös emot henne.

Men åter hör han hennes jämmer: »Det bränner, det bränner!» Och han går raskt fram och befriar henne från det stycke stål, som jägaren kastat och som fastnat i hennes ihåliga rygg.

Då ser skogsrået med förundrad blick på honom.

»Hvem är du, att du har förbarmande till och med med ett troll?» spörjer hon. »Men lika godt — jag skall visa dig, att äfven trollen kunna vara tacksamma. Säg mig hvad du önskar, och jag vill förhjälpa dig därtill.»

Det är blott ett, som Sven tänker på, det är blott ett han önskar.

»Säg mig vägen till det flammande slottet och till féen Silfverklar», säger han.

Skogsrået ser ett ögonblick uppmärksamt på honom med sina sällsamma ögon, som äro på en gång dunkla och glittrande.

»Gå rundtom berget», säger hon långsamt, »tills du kommer till dess norra sida. Där ligger Dimmornas dal, och där skall du få veta vägen.»

»Kan du icke nu säga mig den?» frågar Sven.

»Nej», säger skogsrået, »jag kan icke säga dig mer än jag sagt.» Och hon försvinner in emellan träden, släpande efter sig sin brokiga mantel.

Sven, som denna gång icke var längre borta från sin hjord än att han hörde dess råmanden, återvände tankfull till ängen. Och då det nu led mot aftonen, förde han sina kor hem till Brearyds ladugård. Ännu samma kväll gick han till sin husbonde och bad honom om afsked ur tjänsten, emedan han ville draga ut i världen. Då bonden hörde, att Sven ämnade söka nå slottet på bergets topp, log han högt åt honom. Och det var ingen på hela gården, som icke gäckades med Sven för hans företag. Men Sven aktade intet därpå utan begaf sig följande morgon åstad.

Han vandrade rundtom berget och kom till dess norra sida. Där fann han den dal, som benämndes Dimmornas dal; i dess botten låg ett gyttjigt träsk, öfver hvars stillastående vatten rufvade tjocka gulgrå dimmor. Ifrån denna dal såg berget ännu mera brant och svårtillgängligt ut än på något annat ställe, och Sven tänkte ett ögonblick, att kanske skogsrået endast gäckats med honom. Men han beslöt att dock försöka här finna vägen.

På en kulle invid dalen sågs en by med bruna torftak; Sven begaf sig ditåt för att spörja, om någon där visste vägen till bergets topp. Utanför byn satt på en sten vid vägen en gammal man med långt grått skägg och ett vänligt ansikte. Sven vände sig till honom med sin fråga.

Den gamle skakade på hufvudet. »Nej», sade han, »här är ingen, som vet vägen ditupp. Men många äro de, som försökt finna den. Dock har det gått dem illa allesammans: de flesta ha störtat utför branterna och slagit sig sönder och samman. Tag min varning, och sök icke att nå det, som är för människor oupphinneligt.»

Sven ville dock icke uppgifva hoppet. Han beslöt att stanna här, i förbidan att på något sätt skogsråets löfte skulle uppfyllas. Han sporde den gamle om han till äfventyrs hade något arbete för honom.

Jo, gubben ville gärna taga honom i sin tjänst. Ty han hade mist alla sina barn och var helt allena, så att han hade ingen, som hjälpte honom med att sköta gård och grund.

»Alla mina barn äro döda», sade den gamle. »Det är många, som dö här!»

Vid det att de nu gingo genom byn för att komma till den gamles bostad, lade Sven märke till att alla, som de mötte, sågo bleka och tårda ut. Äfven barnen hade ett lidande utseende. Sven frågade den gamle om hvad som var orsaken till detta.

»Det kommer därnerifrån», sade gubben och visade med handen nedåt dalen med dess dystra träsk. »Därifrån komma sjukdom och elände, därifrån komma tvinsot och död.»

Sedan de hunnit gubbens stuga och där ätit kvällsvard, gick den gamle till hvila. Men Sven gick ut ur stugan; han ville se huru mycket, som på denna sidan af berget skönjdes af det flammande slottet.

Och se, där syntes ibland skyarna, som delade sig, hela raden af glimmande fönster och däröfver de mörka tornen med sina flammande bloss. Och — förunderligt! — äfven här sågs den vida, skinande porten, som öppnade sig till dolda härligheter, till okända, ljusfyllda hallar.

Men vid det att Sven nu kastade en blick nedåt den dystra dal, som låg vid bergets fot, varnade han något, som fyllde honom med förfäran. Upp ur träsket, upp ur dess gulgrå dimmor, som nu i kvällen stego högre än förut, såg han gestalter krypa fram, fasaväckande skepnader med hålöga anleten och skelande blickar. Det var sjukdomsvättarna, det var den smygande febern och den lömska tvinsoten och den skälfvande frossan. I träsket bodde de alla, nu såg han dem glida, höljda i kappor af gulgrå dimma, upp emot byn. De tryckte sina anleten emot stugornas fönsterutor, och öppnades en dörr eller ett fönster, strax smögo de in för att söka sig offer.

Då Sven såg detta, erinrade han sig den gamles ord, att det var nerifrån träsket, som sjuk-

domarna och eländet kommo, och han kom ihåg de bleka kinder och de sorgsna, trötta ögon han sett öfverallt i byn. Och han greps af sorg och medlidande.

Följande morgon frågade Sven sin husbonde, om intet försök blifvit gjordt att öppna en väg för träskets stillastående vatten och leda ut det i hafvet, så att det ej mera blefve osundt och sjukdomsalstrande.

»Nej», sade gubben, »här finns ingen, som skulle hafva krafter till ett slikt arbete. Vi äro alla, som du ser, brutna af sjukdom och lidande, och vi mäktä ej mera arbete än det, som är nödvändigt för lifvets uppehälle. I forna dagar fanns det ett utlopp för träsket, men klippor och stenar rasade ner och dämde upp det. Och nu vore det ett jättearbete att åter öppna väg för vattnet.»

Samma dag gick Sven under den tid, som han hade till middagsrast, ned till träsket; där sökte han upp spåren af dess forna utflöde. Och då han funnit det, begynte han strax med en medförd hacka arbeta på att få bort de stenar och klippstycken, som stängde vattnets väg. Att detta skulle blifva ett långt och drygt arbete, visste han väl, men han beslöt att ägna däråt all den tid han hade ledig.

Och efter detta gick Sven hvarje morgon, innan han började arbetet i sin husbondes tjänst, och hvarje middagsrast ned till träsket och arbetade en stund med hackan. Han kunde ju icke hinna mycket för hvar dag, och det skred så långsamt framåt med verket, att han ofta var nära att förtröttas. Men för hvarje gång han såg ett litet blekt barnansikte, stämpladt af lidandet, fick han en ny, brinnande ifver att fullfölja sitt arbete.

Ofta såg Sven om kvällarna upp emot det skinande slottet, och hans hjärta fylldes af längtan. Men mer och mer vande han sig vid att tänka, att denna lycka, som han drömt om, dock icke vore för honom. Och fastän han sörjde öfver att hans djärfva, stolta ungdomsdröm skulle blifva till intet,

kände han det dock, som om han likväl skulle kunna lefva nöjd, blott han finge utföra sitt verk och hjälpa dessa stackars människor från deras lidande.

Tio långa år gingo hän. Och så kom till sist den dag, då Sven med sin hacka sprängde bort det sista klippstycket af dem, som hämmat dammens utlopp. Och hastigt vikande åt sidan några steg, stod han och såg huru träskets vatten först långsamt, sedan med ett snabbt forsande, letade sig ned mot hafvet.

Sven hade nog tänkt sig, att byinvånarna skulle bli glada åt att se det fördärflika träsket med sina sumpiga stränder förvandlas till en liten klar sjö med utlopp i hafvet, och kanhända hade han också tänkt sig, att de skulle tacka honom för hans arbete. Men de flesta åsågo ganska ligkiltigt förändringen och menade, att det blefve nog inte bättre för dem nu än hvad det varit.

Svens gamle husbonde gladdes likväl åt företaget.

»Du skall icke sörja öfver att du icke får någon tack», sade han. »Sådant får man inte vänta sig. Man får vara glad ändå åt att ha fått utföra något, som är godt.»

Småningom blef det likväl tydligt, att de stygga sjukdomsvättarna, som bott i träsket, nu lämnat trakten. Man begynte att se friska kinder och glada ögon i byn. Och en dag sade en moder till Sven, att hon var lycklig att tänka, att hennes lille son skulle få växa upp i en renare luft än den, som blekt hennes egna kinder.

På aftonen af denna samma dag satt Sven nere vid stranden och såg ut öfver hafvet. Han tänkte på att han nu borde vara nöjd och tillfreds, och dock kände han, att han aldrig skulle kunna helt förgäta féen Silfverklar och sin ungdoms stolta, sköna dröm.

Det var vid den stund af aftonen, då solen just gått ned, men himmel och haf ännu voro lågande af dess sken.

Ute på hafvet såg Sven några segel nalkas; de kommo närmare: det var en hel flotta, som styrde in emot land.

Det är inga vanliga segel, det är ingen vanlig flotta: seglen äro af silke och masterna af skinande guld; vanter och kablar glänsa liksom blanka silfvertrådar.

På det främsta af skeppen står en gestalt i fören, men på intet af de andra fartygen synes någon. Ingen som håller rodret, ingen som sköter seglen. Det är osynliga händer, som manövrera fartygen.

Den, som står i fören af det främsta skeppet, är en kvinna. I skinande hvitt är hon klädd; en krona af silfverstjärnor blänker i hennes hår.

Sven förstår och vet i ett nu, utan att någon säger honom det, att det är féen Silfverklar, som han nu skådar.

Den underbara féen ser på honom med djupa, strålände ögon. Och han tycker sig se henne småle emot honom.

Då springer Sven upp, sträckande sina armar emot den sköna synen.

Men då flottan kommit helt nära intill land, svänger den plötsligt mot vänster och har inom några ögonblick glidit bortom en framskjutande klippa.

Då ilar Sven på strandens branta, stupande hållar fram till klippan och lyckas att, krypande på händer och fötter, komma på andra sidan däraf. Men den underbara flottan ser han ej — den är försvunnen. Ej ett segel skönjes, hvarken utmed stranden eller ute på hafvet.

Vid denna tid på aftonen är det, som töckenskyarna, hvilka dölja bergets spets, pläga dela sig och låta det flammande slottet skimra fram. Då nu Sven vänder sin blick uppåt, ser han slottet med sin skinande, vidöppna port. Och se — nu står där någon i det klara ljusskenet: där står féen Silfverklar i porten till sin borg, och vid hennes sida står en vit hjort med gyllene horn.

De klippbranter, som skilja Sven ifrån det underbara slottet, tyckas omöjliga att beträda för människofot, så rakt stupa de ned emot hafvet. Men glömmande faran, full af längtande ifver, begynner Sven klättra uppför dem. Och röster af osynliga sjunga »mod» i hans öron, och osynliga händer stöda honom, så att hans fot ej slinter.

Han hinner bergets spets, han står vid porten af det skinande slottet.

Emot honom träder féen Silfverklar, hon talar till honom med djup och underbart klingande stämma.

»Välkommen till min borg, välkommen du, som jag länge väntat! Jag visste, att du skulle komma till sist, ty du hade valt den rätta vägen.»

Sven är ännu full af undran, af förvirring öfver att så oväntadt hafva vunnit sina drömmars mål. Han börjar göra henne frågor.

»Hvar kom du ifrån», spørjer han, »när du kom seglande öfver hafvet?»

Men féen Silfverklar ler. »Spörj mig icke därom», säger hon. »En gång skall jag säga dig det, men icke nu.»

Och hon drager honom med sig in i sina skinande salar, där golfven äro af vit alabaster och

väggarna täckta med gyllene hängen. Och emellan smärta pelar-rader ser man ut i en underbar, härlig trädgård. Där flyga fåglar omkring med sång, där sorla springvatten i ständig glädje. Där växa blomster, röda och hvita, och å höga stänglar lyfta sig drömmande, dunkelblåa kalkar.

I sju år lefde Sven och féen Silfverklar i det skinande slottet ofvan skyarna, i en lycka, som var större än att den kan sägas i ord.

Sju år hade gått. Då sutto Sven och féen Silfverklar en afton på klippans brant, de sågo ut öfver det vida hafvet, som speglade stjärnorna. Och féen Silfverklar sade:

»Nu vill jag förtälja för dig hvarifrån jag kom, när du såg mig på den förtrollade flottan. Långt borta i hafvet, där solen går ner, ligga några öar. Människorna kalla dem Drömmarnas öar. Men de ha också ett annat namn. Hvarje afton, i solnedgången, sänkas dessa öar ned till jordbrynet, men när solen går upp, lyftas de åter emot stjärnorna. Där finnes ej det ställe på jorden, som kan förliknas vid dessa öar. Öfver en af dem råder jag. Här kallas jag Silfverklar, men mitt rätta namn är Stjärneklar. I sju år har jag här lefvat med dig i glädje och sällhet. Är du nu redo att följa mig ditbort till de fjärran öarna?»

»Ja», sade Sven, »jag är redo.»

De gingo ned för bergets branter, de kommo till en vik, väl dold af öfverhängande klippor. Där låg den förtrollade flottan, gungande på böljorna. Sven och féen Stjärneklar gingo ombord på det största af skeppen. Och strax hissades alla segel liksom af sig själfva, och skeppen gled ut på hafvet, styrda af osynliga händer. Och fastän hafvet låg lugnt och blankt, stodo de hvita silkesseglen fyllda af vind. De seglade framåt på det vida stjärnljuså hafvet.

»Före soluppgången äro vi framme», sade féen Stjärneklar.

Sommarvisa.

Moderato.

Kom du lil - le, lil - le Ra - re Wil - le, Kom och sitt i knä hos mig en stund! Kom du lil - la Li - sa, Hör min vi - sa,

Me - dan vin - den far kring äng och lund.

Kom du lille, lille
rare Wille,
kom och sitt i knä
hos mig en stund!
Kom, du lilla Lisa,
hör min visa,
medan vinden far
kring äng och lund.

Hvarom ska vi sjunga?
Om en gunga,
som med muntra glyttar
far mot höjd.
Om en liten stuga,
där en fluga
surrar kring allena,
stolt och nöjd.

Om små smulor limpa,
dem en simpa
gapar efter glupsk
i sollyst dam.
Om en värdig anka,
som ses vanka
utmed gröna diken
långsamt fram.

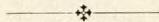
Om en liten gubbe
på en stubbe,
med en krokig rygg
och slokig hatt.
Om en liten gumma
på en trumma,
som med benen dinglar,
full af skratt.

Om en liten gosse
i en mosse,
som af hjortron plockar
skäppan full.
Och om månens flicka,
som ses sticka
hätta utaf silfver,
kjol af gull.

Hör, hur gässen snattra,
hönsen skvatträ,
strutta kring och picka
hafrekorn.
Träden sakta vaja,
och en kaja
flyger med ett skri
mot kyrketorn.

Nu du lille, lille,
rare Wille,
nu till dig visst kommen
är Jon Blund.
Slut, du lilla Lisa,
är min visa —
spring och plocka blomster
nu i lund!

Soldater.

Trenne små pysar tåga
kring salen och leka soldat,
de bära båd' pil och båga,
de gå med hållning kavat.
De trumma högt uppå trumma,
de blåsa trumpet och brumma —
om fienden nu dem såge,
nog blefve han väl helt flat!

Och Calle heter den ena,
och Pelle den andra är,
men Lasse, vill jag mena,
är allra styfvast här:
han knyter sin hand och hörs ropa:
»Om ryssarna allihopa
nu komme — då skulle jag skjuta
dem ned med mitt nya gevär!»

Tuppen och solen.

Tuppen han satt uppå taket och gol.
Upp rann i öster den klara sol.

»Nå», sade tuppen, »se där är du!
Du hörde väl just mitt kuckeliku?

Se ni, små hönor, hon kommer strax,
vet så väl, att det nu är så dags!

Ja, det är då bra på alla vis,
att solen dock alltid är precis!»

Ugglefamiljen.

Ugglefar och ugglemor
och trenne uggleungar,
de sutto i rad med spända klor
å gren, som för vinden gungar.

»Ovitt, ovitt», sade ugglefar,
»hur lugnt vi nu sitta samman!
När man är hemma, man ändå har
sin bästa ro och gamman!»

»Ovitt, ovitt», sade ugglemor,
»godt kan väl hemma vara,
men nog det skulle oss muntra, jag tror,
om vi finge på lustfärd fara».

»Ovitt, ovitt», sade ungarna tre,
»ja, visst ska på lustfärd vi fara!
Vi måste ut för att världen se, —
det kunna vi längre ej spara!»

Och ugglefar och ugglemor
och trenne uggleungar,
de gåfvo sig ut i världen så stor,
de flögo bland träd och dungar.

De flögo ut ur skogens bo,
ut på de ljusa ängar,
där struttande kråkor spatsera i ro
och flyga i långa svängar.

En vippande skata, som vingarna drar,
hon börjar skratta och flaxa.
»Se, hela familjen är ute och far!»
Och kråkorna hånfullt kraxa.

Men ugglefar och ugglemor
och uggleungarna trenne,
de flyga fram med värdighet stor,
med allvar uppå sitt äne.

En jägare fram på vägen gick.
Piff, paff — ur hans bössa det smällde.
Men bom han sköt, och intet han fick,
ingen en fjäder fällde!

Men ugglefar och ugglemor
de skreko, och ungarna gnällde,
och nu med ifver och brådska stor
de färden hemåt ställde.

De flyga in bland träden med fart,
i djupa skogen de flyga;
på hemmets gren de sitta snart
och tätt till hvarann sig smyga.

»Ovitt, ovitt», sade ugglemor,
»hur godt att hemma vara!»
»Ovitt», sade far, »ja, nu jag tror,
att vi med lustfärder spara!»

Sagan om Mustani Mej och Furlum Fej.

Den, som har varit i Tjust härad i Småland, har nog hört talas om jätten Puk, hvilken bodde i Pukberget och hade mångahanda konster för sig. Men det är icke alla, som veta, att jätten Puk hade en son, som hette Mumeli Muk, hvilken efterträdde sin fader i herraväldet öfver Pukberget med kringliggande område. Denne Mumeli Muk hade två söner, hvilka hette Mustani Mej och Furlum Fej — ett par särdeles förhoppningsfulla unga troll.

En dag kallade Mumeli Muk — hvilken var en god familjefader, ehuru för öfrigt icke mindre bister än den fruktansvärde jätten Puk — sina tvenne söner till sig och sade till dem:

»Mina barn, det anses nu för tiden, att ett ungt trolls uppfostran icke är fullbordad förrän det gjort en utrikes resa, och då jag icke vill, att mina söner skola på något vis vara sämre än andra troll, så har jag beslutat att låta er göra en längre utomlandsfärd. Ha ni lust därför?»

Ja, det hade Mustani Mej och Furlum Fej mycket lust för. Vid blotta tanken därpå logo de helt förnöjda. När de logo, såg det alltid en smula farligt ut, ty enär deras munnar hade en särdeles stor utsträckning, föreföll det, som om de lätt skulle kunnat af misstag svälja sina egna öron.

»Jag ger eder frihet att resa hvarthelst I önsken», sade Mumeli Muk. »Dock skulle jag vilja föreslå er att, innan ni begifva er utomlands, göra en liten färd upp till Kolmården. Ni veta, att det är så godt som en gammal familjeöfverenskommelse, att ni en gång skola gifta er med edra

kusiner, Kolmårdsjättens döttrar, och jag tycker det nu kunde vara tid på, att ni ordentligt trolovade er med dem.»

De båda trollynglingarna sågo något missbelåtna ut. De hade för några år sedan sett sina kusiner, Dutta och Datta, som halfvuxna flickor, och de båda jättemörna hade då icke förefallit dem intagande.

»Jag tycker just inte det är skäl», sade Mustani Mej, »att jag går och förlofvar mig, innan jag begifver mig ut i stora världen. Det kan ju mycket väl hända, att någon skön och rik prinsessa blir kär i mig, och då vore det ju harmligt, om jag på förhand skulle vara bunden.»

»Alldeles detsamma har jag tänkt», sade Furlum Fej.

Och då deras far erkände det berättigade i detta skäl, fingo de två bröderna tillstånd att genast begifva sig söderut för att så fort som möjligt komma ut i stora vida världen. Mumeli Muk gaf sina söner åtskilliga goda råd; dessutom öfverlämnade han till dem hvar sin med guld fyllda pung samt en god matsäck och skickade så af dem.

Det var i en solig morgonstund, som Mustani Mej och Furlum Fej begåfvo sig af. De tittade sig belåtna omkring, där de lunkade vägen fram, samt tänkte själfva, att de nog togo sig utmärkt bra ut. Båda hade de breda ryggar och krokiga ben — såsom alla troll *böra* hafva. Mustani Mej hade det högra benet kortare än det vänstra; Furlum Fej däremot det vänstra kortare än det högra; detta gjorde, att de vickade åt hvar sitt håll, när de gingo bredvid hvarandra, och det — tyckte de själfva — borde se både ledigt och treffigt ut.

När de hade gått ett stycke framåt, kommo de till ett ställe, där vägen delade sig.

»Hvarthän ska vi nu gå, månnтро?» undrade Mustani Mej.

Det var inte lätt att veta. De stannade och funderade en stund. Till sist föreslog Furlum

Fej, att de skulle öppna på matsäcken och äta en smula, så kanske de sedan finge någon god idé. Det var Mustani Mej med om. Och de satte sig ned vid dikeskanten, öppnade på matknytet, som de ömsevis buro, och togo sig ett ordentligt mål.

»Nå, har du fått någon idé?» frågade Mustani Mej efter slutad måltid sin broder, hvilken ansågs som familjens kvickhufvud.

»Nää», sade Furlum Fej. Han hade alls ingen idé.

»Inte jag heller», sade Mustani Mej.

Och de sågo båda helt handfallna ut.

I detsamma kom där vandrande på vägen en linhårig, barfotad pojke, som bar i handen sina skor samt ett litet knyte. Han gick och trallade på en munter visa. När han fick se de båda troll-ynglingarna, sittande vid vägkanten och stirrande framför sig med ett bortkommet uttryck, stannade han, såg på dem och klippte med ögonen.

»Honom kunna vi fråga om vägen», sade Mustani Mej till bror sin. Och så ropade han till pojken:

»Hör du, vilkendera af de här vägarne bär till utlandet?»

»En kan fäll' komma utomlands på dem bägge två», svarade pojken. »Hvart i utlandet ska I hän?»

»Det är inte så noga hvart», sade Furlum Fej. »Vi ska resa omkring lite hvarstans i världen.»

»Jag ska också ut i världen, jag», sade pojken, »Jag tänker söka mig någon bra tjänst. Jag ärnar ta den högra vägen.»

»Då kunna vi ju göra sällskap», sade Mustani Mej. Han tänkte det kunde alltid blifva nyttigt att få till sällskap en, som såg både pigg och duktig ut.

»Ja, det kan ju passa», sade pojken, »eftersom vi ha samma ärende.»

»Åhja, det är ju ändå skilnad», sade Mustani Mej högmodigt. »Du reser för att söka tjänst, och vi resa för att fullborda vår uppfostran.»

»Ja, jag kan just tänka, att det ska behövas», sade pojken. »För så fint folk», tillade han, då han såg, att de båda trollen tittade misstänksamt på honom. Detta tillägg lugnade dem strax.

Mustani Mej och Furlum Fej fortsatte sin väg i sällskap med pojken, hvilken, efter hvad han berättade för dem, hette Jockum och var ifrån Almvike by. Jockum var fader- och moderlös och hade beslutit att draga ut i världen för att söka sin lycka. Han var både fattig och trasig, men han var inte ledsen för det. Han gick mest och sjöng och trallade hela dagen, och de båda trollen kunde icke annat än tycka, att de fått en glad och trefflig reskamrat.

De tre kamraterna vandrade nu omkring både långt och länge, kommo till främmande länder och sågo mycket, som var märkvärdigt. Mumeli Muk hade förmanat sina söner att söka draga så mycket nytta som möjligt af sin resa och att sålunda städse söka uppsnappa hvad nytt, som förekom af trollkonster och knep ute i stora världen. Då de båda unga trollen fingo höra talas om den gamle sluge jätten Tschum-Bum, hvilken bodde i en håla i de Karpathiska bergen och var vida berömd för sina konster, beslöto de därför att uppsöka honom. Enär Jockums fintlighet flere gånger under resan varit dem af stor nytta, voro de angelägna att få behålla hans sällskap och sade därför åt honom, att han gärna kunde följa med dem till jätten Tschum-Bum; han skulle nog för deras skull bli väl emottagen.

Och sålunda begåfvo de sig alla tre att uppsöka jätten Tschum-Bum. För att komma till dennes grotta måste man vandra genom en stor tiomila skog, där Mustani Mej och Furlum Fej många gånger måste fråga mötande vättar och skogsrån om vägen. Till sist hunno de fram till hålan, vid

hvars ingång en dvärg satt som väktare. Då de begärde att få träffa jätten Tschum-Bum, sporde dvärgen efter deras namn. Mustani Mej och Furlum Fej sade sina namn och tillade: »söner till Mumeli Muk och sonsöner till Puk.» Ty de visste, att deras farfader, jätten Puk, varit vida känd bland alla jättar och troll, och de voro mycket stolta öfver att härstamma från honom. »Vi ha också en vän med oss», tillade de och viftade nedlåtande med handen åt det håll, där Jockum stod.

Dvärgen gick in för att höra efter, om de främmande mottoges, och kom snart tillbaka och bad dem stiga in. De trädde in i en grottsal, i hvars midt den gamle jätten Tschum-Bum satt och tronade på ett stort klippstycke. Han tog vänligt emot de inträdande och sade, att det fägnade honom att göra bekantskap med jätten Puks sonsöner.

Så ropade han med dånande röst till jättemor, som satt borta i ett hörn — stor och fet och insvept i många skinn —:

»Hallå, Puddelocka, få vi inte middag snart?»

»Lugna dig, Tschum-Bum», sade Puddelocka. »Maten kommer strax.»

Några ögonblick därefter trädde åtta kortvuxna men groflemmade dvärgar in, bärande på ett väldigt fat en stekt björn.

»Var så god och ta för er!» sade Tschum-Bum till de främmande. Och alla satte sig kring en stor sten, som användes till bord.

Till björnsteken serverades trollbärssylt. »Smaka på den», sade jättemor till Jockum. »Jag har själf syltat den, och om jag får lof att säga det själf, så är den utmärkt lyckad.»

»Jag ber så mycket om ursäkt», sade Jockum, som visste, att trollbär äro giftiga för alla andra än troll, »jag tror inte jag vågar mig på det där — fast det nog ser utmärkt godt ut. Jag är rädd, att jag inte tål vid det.»

»O, är ni af den sorten!» sade Puddelocka föraktfullt. »Ja, se ungdomen nu för tiden, den tål då rakt ingenting. Annat var det, när jag var ung. Jag minns, att jag brukade äta ett dussin småspik hvar dag till frukosten, och det bekom mig aldrig illa. Tvärtom, det gjorde mig godt.»

Som efterrätt bjöds på galläpplen. Jockum ville ej återigen säga nej, utan tog några stycken. För att bli af med dem, stoppade han dem i smyg i sin ficka. Men alla fingo ej rum där. De återstående slungade han, när han trodde sig obemärkt, undan i grottans mörka vrår. Ett af galläpplena råkade snudda vid jätten Tschum-Bums näsa.

»Au», skrek jätten, »hvad var det, som flög emot min näsa?»

»Det var väl en fluga», sade jättemor. »Tag det lugnt, Tschum-Bum!»

En stund därefter kom ett annat äpple susande mot Puddelockas ansikte; det träffade henne på kinden.

»Au», sade Puddelocka, »det måste vara godt om flugor här!»

Efter måltiden framförde Mustani Mej och Furlum Fej sitt ärende, nämligen att de önskade af den kunnige jätten få lära några af de nyaste trollkonsterna. De tillade, i det de togo fram sina penningpungar och slog på dem, att de nog kunde betala för lärdomen. Ty trollen göra intet för intet.

»Åhja, nog kan jag förstås några konster och knep», sade jätten Tschum-Bum och strök sig om hakan, under det han plirade med ögonen. »Ett par af dem skulle nog vara af särskild nytta för er, som äro ute och resa och kunna råka ut för farligheter och äfventyr. Det är konsten att göra mörker omkring sig och konsten att göra remnor i murar.»

Ja, detta var ju två bra konster, tyckte Mustani Mej och Furlum Fej. Dem ville de gärna lära.

»Men er vän måste gå ut under tiden», sade Tschum-Bum. »Ingen människa får höra på detta: det är blott för trollen.»

Ja, det var ju klart. Jockum ombads att gå ut och sätta sig på en sten utanför hålan, medan Tschum-Bum lärde ut sina konster.

Sedan Jockum gått, började jätten sin undervisning. Både Mustani Mej och Furlum Fej hade svårt för att lära sig något utantill, och det beslöts därför, att de tills vidare skulle lära sig blott hvar sin af de båda konsterna, så kunde de sedermera undervisa hvarann. Tschum-Bum började med att ge Mustani Mej en liten ask med ett grått pulver i, sade honom, att när han ville åstadkomma mörker omkring sig, skulle han taga en nypa af pulvret, strö ut det och säga: 'Urta, mum-burra, tokeli to.'

Därpå gaf han Furlum Fej en liten träpinne, i hvilken voro utskurna underliga bokstäfver och figurer. »Om du önskar få hål i en mur», sade han, »behöfver du endast räcka ut denna staf däremot och säga: 'Tocki, mumkocki, singeli so.' Och strax blir där en remna i muren, stor nog för dig att gå igenom. Endast genom hårda berget kan du ej härmed spränga hål.»

Men Furlum Fej hade mycket svårt att lära sig sin trollformel; han stakade sig oupphörligt och sade orden oriktigt.

Då det nu led mot kvällen, sade Tschum-Bum: »Det är bäst, att ni stanna hos mig öfver natten, så får jag i morgon åter gå igenom detta med er.»

Och han visade dem en kammare i berget, där de och Jockum — som nu åter kallades in — fingo lägga sig att sofva.

Furlum Fej låg en stund, innan han somnade, och mumlade för sig själf de ord han skulle lära sig. Så länge höll han på med att upprepa dem, att Jockum — som icke kunde undgå att höra hvad han sade — innan de somnat, bättre än Furlum Fej kunde den hemlighetsfulla trollformeln.

Följande morgon upprepade jätten sin undervisning. Sedan det befunnits, att de båda trollen

kunde sina läxor, och jätten fått sin betalning, togo de tre kamraterna afsked af Tschum-Bum och Puddelocka samt lämnade hålan.

Sedan de hade vandrat i åtskilliga dagar, kommo de så in i Asiens land. Där fingo de snart höra mycket talas om prinsessan af Paphlagonien; man sade, att hon vore så kvick, att hennes make icke funnes i världen. Då prinsessan en gång skulle ärfva sin faders rike samt alla hans stora skatter, fattades det icke friare, som kommo till konungens af Paphlagonien hof. Men prinsessan gillade ingen; hon gjorde narr af dem alla, och de fingo med smälek draga sina färde.

När Mustani Mej hörde berättas om denna prinsessa, sade han:

»Jag begifver mig strax till Paphlagonien och friar till prinsessan! Jag har alltid tänkt, att det skulle vara roligt, om en prinsessa blefve kär i mig. Och det blir hon nog genast, när hon får se mig.»

Men Furlum Fej sade:

»Var inte så säker på det! Det kan väl hända, att du är vackrare än jag, eftersom du är bredare i synen. Men jag är i stället mycket kvickare än du. Det ha alltid både min pappa och min mamma tyckt, att jag är så obegripligt kvick. Prinsessan vill nog hellre ha mig.»

De båda bröderna råkade nu i en häftig tvist om hvem som skulle hafva prinsessan. Jockum lyckades dock till slut mäkla fred emellan dem, i det han föreställde dem, att bättre än att sålunda gagnlöst tvista vore att gå till prinsessan och försöka sin lycka. Detta medgäfvo de båda bröderna. Och så begäfvo de sig alla tre till landet Paphlagonien och till konungens slott.

Väktaren vid slottsporten frågade dem, när de begärde att blifva insläppta, af hvad börd de vore. »Ty här släpps icke hvem som helst in,» sade han.

Mustani Mej sträckte på sig och svarade morskt, pekande på sig själf och sin broder:

»Vår fader förmår mera än den mäktigaste konung.»

Och Jockum sade:

»Min fader vet mera än den visaste man.»

Väktaren gick in till konungen för att säga honom, att färдемän vore komna och för att spörja om de skulle mottagas.

Konungen satt i sin sal på en gyllene stol; bredvid honom satt hans dotter, prinsessan Sarsalla. Hon var inte just vacker, ty hennes näsa var för stor och hennes ögon för små, men hon såg kvick och munvig ut.

Väktaren förtalde hvad färdemännen sagt om sin börd, och prinsessan Sarsalla utropade genast lifligt:

»Släpp för all del in dem!»

De båda trollen och Jockum trädde in.

Prinsessan såg något förvånad ut vid deras åsyn.

Hon vände sig först till de båda trollbröderna.

»Hvad menaden I med att säga, att eder fader förmår mera än någon kung?» sporde hon.

»Vår fader», svarade Mustani Mej, »är en mäktig jätte. När han går upp på sitt berg och sätter händerna för munnen och blåser genom dem, buga sig skogens träd inför honom, de buga sig ända till jorden. Detta förmår icke den mäktigaste konung.»

»Det kan du ha rätt i», sade prinsessan Sarsalla. »Tagen plats i salen såsom våra gäster.»

De båda trollen satte sig ned.

Prinsessan vände sig därpå till Jockum.

»Hvad menade du med att säga, att din fader vet mera än den visaste man?»

»Min fader är död», sade Jockum. »Han vet sålunda huru det ser ut på andra sidan grafven, och det vet icke jordens visaste man.»

»Du har rätt», sade prinsessan. »Sitt ned och var vår gäst!»

Nu bars middagen in. Stora silfverfat, lastade med allehanda goda rätter, bjödos omkring. Prinsessan Sarsalla samtalade med gästerna under måltiden och sökte pröfva deras förstånd.

»Är det vackert eller fult väder för närvarande?» sporde hon Furlum Fej.

Nu var det så, att i detta ögonblick regnade det, medan solen sken. Furlum Fej visste icke hvad han skulle svara utan teg.

Prinsessan vände sig med sin fråga till Mustani Mej.

Denne visste icke heller hvad han skulle svara. Han tyckte dessutom, att det var mycket onödigt att störa folk, medan de höllo på med något så viktigt som att äta. Därför såg han stött ut och teg.

Då nu prinsessan ställde till Jockum samma spörsmål, svarade han:

»Det är väl med vädret som med prinsessan Sarsalla, som hvarken är ful eller vacker.»

Prinsessan Sarsalla såg helt häpen ut och visste först icke riktigt om hon skulle blifva ond eller ej. Men så log hon och började efter detta samtala mycket med Jockum, hvilken icke var sen i att gifva henne svar.

Då middagen var slutad, satte sig de båda bröderna i en vrå och tvistade — med låg röst för att icke höras af de andra — om hvem som skulle hafva prinsessan. Till sist drogo de lott med ett par trästicker om hvem som skulle få fria först. Och sedan Mustani Mej dragit den längsta stickan, trädde han triumferande fram till prinsessan Sarsalla, bugade sig så ledigt han kunde och sade:

»Vill prinsessan bli min fru, så får hon!»

Prinsessan såg häpen på det fula trollet, som stod där och lyste af själfbelåtenhet. Därpå brast hon ut i ett högt skratt. Konungen skrattade med, och hela hofvet stämde in, så att salen genljöd af munterhet. Till sist fick prinsessan fram orden:

»Jag tackar så mycket för det vänliga anbudet, men kan ej ha äran emottaga det.»

»Jaså, ja det är värst för prinsessan själf, det», sade Mustani Mej buttert och gick åter och satte sig på sin plats.

Nu trädde Furlum Fej fram, skinande och förnöjd.

»Jag kan väl förstå, att prinsessan tycker mera om mig än om bror min», sade han. »Och jag vill säga, att jag ska gärna gifta mig med prinsessan när som helst, och prinsessan ska få det utmärkt bra hemma hos mig i Pukberget och för hvarenda dag få den mat, som prinsessan tycker bäst om.»

Prinsessan Sarsalla skrattade, så att tårarna kommo henne i ögonen.

»Jag är oändligt tacksam», sade hon, »men jag kan tyvärr icke mottaga ert anbud.»

Furlum Fej såg mycket förvånad ut och lomade tillbaka till sin plats.

Då munterheten i salen något lagt sig, vände sig prinsessan emot Jockum, som satt icke långt ifrån henne.

»Men här är den, som jag utvalt», sade hon med hög röst, så att det hördes i hela salen. »Du må vara ringa till börd och namn, Jockum, men du behagar mig bättre än någon annan, och med dig vill jag gifta mig.»

»Men se, det vill inte jag!» sade Jockum. »Se, det är så, att jag har alltid tänkt mig, att jag skulle fria själf, när det blefve af en gång!»

Alla i salen sutto mållösa af häpnad. Konungen, som aldrig vågade så mycket som säga »muck» åt sin dotter en gång, stirrade helt bestört på den djärfve främlingen. Och hofherrar och hofdamer sutto helt handfallna och vågade inte titta på hvarandra.

Prinsessan Sarsalla teg i förstone och blef både röd och blek, men så sprang hon upp och ropade med af vrede skälfvande stämma:

»Gripen honom! Han måste straffas! Gripen dem alla tre! De äro alla värda döden!»
Alla hofmännen sprungo upp och lade handen på sina värjor.

Då hviskade Jockum hastigt till Mustani Mej:

»Skynda dig att göra mörker omkring oss!»

Mustani Mej grep den lilla asken, som han bar innanför sin tröja, tog en nypa af det gråa pulvret däri, slängde det omkring sig och mumlade: »Urra, mumburra, tokeli to.»

I en hast blef det alldeles mörkt i salen och hofmännen med sina svärd i handen tvärstannade, fruktande att i mörkret dräpa hvarann. En af hofmännen tappade sitt svärd. Jockum, som hörde det klinga mot golfvet, böjde sig hastigt ned och bemäktigade sig det.

Jockum vände sig till Furlum Fej.

»Fort, gör ett hål i väggen!» hviskade han.

Furlum Fej tog fram sin lilla trästaf, som han bar innanför gördeln, och räckte ut den emot väggen. Men han var så förskräckt, att han alldeles tappade bort hvad han skulle säga; han kom icke ihåg ett ord af hela trollformeln. Jockum, som bättre minndes den, förestafvade honom den då ord för ord. Och sålunda fick Furlum Fej till sist fram de magiska orden:

»Tocki, mumkocki, singeli so.»

I ett nu remnade väggen framför dem, där blef en bred spricka, genom hvilken de alla tre, den ene efter den andre, hastigt sprungo ut.

Hofmännen sprungo efter. Men när de kommit ut i det fria, sågo de icke de tre kamraterna. Dessa voro ännu omgifna af ett mörkt moln, som gjorde dem osynliga för fienderna. Och medan de flydde, följde molnet med dem och kringsvepte dem, så att de voro skyddade mot förföljarna. Först efter ungefär en timme skingrade Mustani Mej molnet genom att — såsom Tschum-Bum lärt honom — vifta omkring sig med båda händerna och upprepa trollformeln baklänges. De voro då långt borta från slottet och i säkerhet.

»Hon måtte ha ett svårt humör, den där prinsessan», sade Mustani Mej. »Jag är glad, att jag inte gifte mig med henne.»

»Jag tror inte heller, att hon passade för mig», sade Furlum Fej.

»För öfrigt», tillade Mustani Mej, »är det mycket mera heder med att befria en prinsessa ur någon stor fara och på det sättet vinna henne. Det är så, som det ska gå till.»

»Just det tänker jag också göra», sade Furlum Fej.

De tre kamraterna lämnade så snart som möjligt landet Paphlagonien och kommo så in i Kappadocien. En dag, då de där vandrade fram genom en öde trakt, nära intill foten af ett berg, stannade Jockum plötsligt.

»Hör!» sade han, »hvad är det för ett ljud? Det tycks komma ur själfva berget. Det låter som en människoröst.»

Alla tre gingo fram till klippan och lade örat intill bergaväggen för att lyssna. Och nu hörde de tydligt en människoröst därinifrån. De hörde en sång, som ljöd svag och aflägsen, men hvars ord dock kunde tydligt urskiljas. Sålunda ljöd sången:

»Fången jag sitter i bergets sal,
— skuggorna falla så vida —
ingen vet mina tunga kval,
jag sörjer båd' sent och tida.

Jag sitter och spinner med sorgset mod
— skuggorna falla så vida —
Kommer ej snart den riddare god,
som vågar mot trollet strida?

Jag suttit här dagar, jag suttit här år
— skuggorna falla så vida —
jag spinner i dag, som jag spann i går.
Hur länge skall räddarn jag bida?»

»Det sitter en fången prinsessa därinne», utbrast Mustani Mej. »Jag skall befria henne och gifta mig med henne!»

»Nej», sade Furlum Fej. »Det är jag som ska ha henne.»

»Det är väl bäst att först söka befria henne», sade Jockum, »så få vi se'n se hur det blir med det andra. Och jag tänker, att vi få hålla ihop och anstränga oss alla tre, om vi ska kunna besegra trollet och befria prinsessan.»

»Ja, det vore väl klokast», erkände både Mustani Mej och Furlum Fej. Det gällde nu först att finna ingången till berget. Detta höjde sig brant liksom en kägla, och tycktes omöjligt att bestiga. De gingo rundt omkring och funno till slut en skrefva, genom hvilken en stig gick uppåt.

»Här få vi väl fresta på att komma fram», sade Jockum. »Hvem skall gå först?»

Hvarken Mustani Mej eller Furlum Fej visade någon vidare lust för den saken.

»Nåja, jag kan väl gå», sade Jockum och begaf sig uppåt klyftan, fattande i handen det svärd, som han tagit i konungens af Paphlagonien sal och sedan burit vid sin sida.

»Ja, det blir nog bäst», tyckte Mustani Mej och följde efter honom på några stegs afstånd.
»Du har ju ett sådant utmärkt bra svärd.»

»För resten ska vi hjälpa dig med våra trollkonster», ropade Furlum Fej, som kom sist. »Det här trollet kan nog inte så många bra konster som vi; vi ska förgöra honom, så fort han bara sticker fram hufvudet.»

Om en stund vidgade sig klyftan. Och vid en krökning af stigen fingo de plötsligt syn på en stor drake, som låg ett stycke ofvanom dem och spärrade vägen. Draken höjde med ett förfärligt hväsande sitt väldiga svartgröna hufvud och öppnade ett fruktansvärdt gap, hvarur eldslågor flammade.

Mustani Mej och Furlum Fej uppgåfvo hvar sitt gällt skri och togo till flykten.

»Stannen då och försöken era trollkonster», ropade Jockum till dem.

Men Mustani Mej svarade: »Vet du icke, att mot en drake hjälpa inga trollkonster!»

Och Furlum Fej skrek: »Spring för all del, Jockum! Rädda dig!»

Men Jockum sade lugnt: »Åhnej, jag tänker fresta, om inte stål ändå biter på drakar.»

Och han lyfte sitt svärd, färdig att kämpa mot odjuret.

Jockum insåg, att den enda möjlighet han hade att besegra vidundret var att, när det var honom helt nära, slunga sitt svärd rakt in i dess gap. Men draken kom emot honom med en sådan snabbhet, att det tydligen skulle bli svårt, nästan omöjligt, att hinna fånga det rätta ögonblicket. Och Jockum var redan beredd på att få sluta sitt lif emellan drakens klor.

Uppe på himmelen, hvilken denna dag var höljd af moln, seglade luftens fé, den sköna Morghiane, fram, liggande utsträckt på en silfverhvit sky. Hon blickade ned till jorden och såg den kække, ljushårige pojken, som med svärd i hand stod redo att kämpa mot ett förfärligt vidunder. Med hast drog féen undan en flik af det molntäcke, som höljde himmeln. En blänkande solstråle

bröt fram: den föll rakt i ögat på draken. Bländad hejdade sig denne ett ögonblick. Detta ögonblick begagnades af Jockum: han slungade med kraft sitt svärd in i drakens öppna gap, hvarigenom det inträngde rakt i hjärnan.

En ström af mörkt blod välldes fram och forsade nedåt stigen. Jockum måste springa upp på en sten för att undgå den. Där bidade han, medan draken låg i sina dödsryckningar. När han sett, att vidundret var dödt, gick han fram till det, drog åter ut sitt svärd och begaf sig förbi den liflösa kroppen upp genom klyftan, som strax ofvanför ledde in i själfva berget.

Det var skumt därinne. Jockum skulle alls icke hafva sett sin väg, om icke här och där små lyktgubbar hoppat omkring i de slingrande gångarna. Dessa hade varit i tjänst hos draken och haft att besörja lyshållningen inom berget. Nu hade de fått reda på, att deras herre var död, och ganska glada att ha återfått sin frihet, sprungo de om hvarann och skreko gällt. Men de tyckte icke om, att denne främling inträngde i berget. De sprungo hotande emot honom eller försökte lömskt att lägga krokben för honom. För Jockums blanka svärd hade de likväl mycken respekt, och så snart han svingade det, kilade de undan med stor fart.

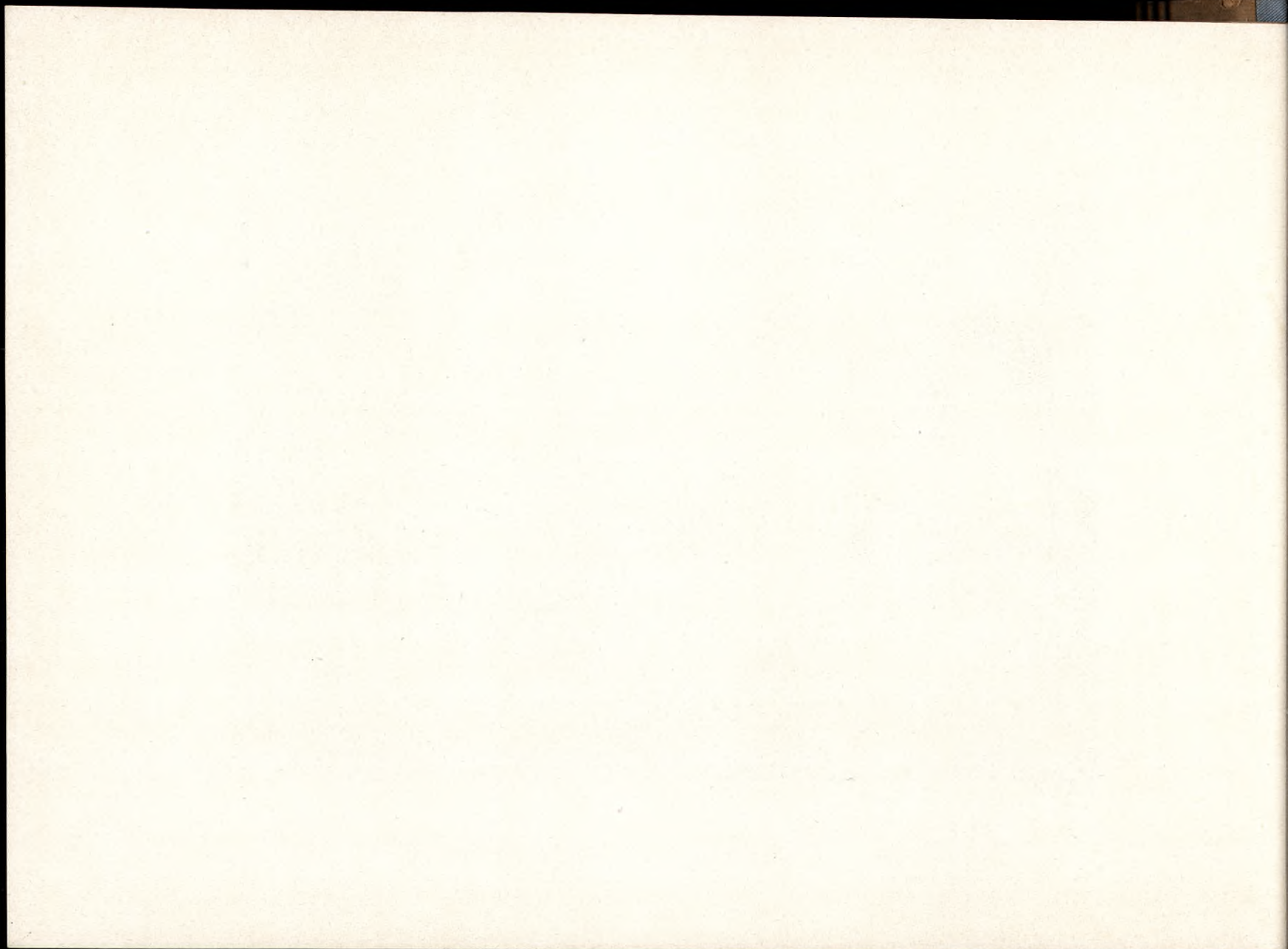
Sedan Jockum en stund vandrat fram på måfå genom de buktande gångarna, kom han till en stor hvälfd sal. Uppe i dess tak fanns ett hål, genom hvilket en dagerstrimma föll in och belyste en liten fläck i salens midt, medan i dess öfriga delar rådde halfskymning. Midt i den dallrande ljusstrimman satt en ung jungfru och spann lin på en gyllene slända. Hennes hår, som skimrade i ljuset, föll ned öfver hennes skuldror, och så vänt och blidt var hennes ansikte, att Jockum tyckte sig aldrig förr ha sett något så fagert. Hon märkte icke Jockums inträde i salen, ej heller tycktes hon veta, att hennes fångvaktare var död, ty hon sjöng ännu med sorgfull stämman den sång, som Jockum hört redan utanför berget:

Sagan om Mustani Mej och Furlum Fej.

»Jag spinner i dag som jag spann i går — hur länge skall räddarn jag bida?» (Sid. 41).

»Jag spinner i dag som jag spann i går —
hur länge skall räddarn jag bida?»

Jockum gick några steg närmare.

När jungfrun hörde hans steg, lyfte hon sitt hufvud och såg, full af öfverraskning, på honom.

»Huru har du kommit hit?» sporde hon. I nästa ögonblick, då hon märkte hans blodiga svärd, utbrast hon: »Du har dödat draken?»

»Ja», svarade Jockum. »Jag har kommit för att befria dig.» Och han berättade hurusom han utanför berget hört hennes sång.

»Ädle riddare, huru skall jag nog kunna tacka dig!» sade jungfrun glad.

»Jag är inte någon riddare», sade Jockum, »jag är bara Jockum från Almvike by. Men säg mig, sköna prinsessa, huru I kommit hit i berget?»

»Jag är inte någon prinsessa», sade flickan, »Jag är bara en fattig flicka, som gick i vall med getter här ute i dalen och blef fångad af draken. Iralda är mitt namn.»

»Är du inte någon prinsessa?» sade Jockum. »Nå, det passar ju utmärkt. Då kan jag fråga dig, om du vill bli min hustru och följa mig hem till Almvike by? Aldrig har jag sett någon, som jag tycker så mycket om som dig. Tror du, att du kan tycka om mig?»

»Kanske det», svarade flickan och slog ned ögonen. Så tittade hon i smyg upp på Jockum. »Jag tror nästan», sade hon.

Nu gällde det att leta sig väg ut ur berget.

»Men först vill jag se litet på drakens skatter», sade Jockum.

Han gick emot väggen. Rundt omkring bergasalens väggar hängde dyrbarheter af alla slag. Där funnos gyllene kedjor och spännen af ädelstenar och horn, fyllda med smaragder och pärlor.

»Tocken grannlåt behöfva vi inte hemma i Småland», sade Jockum. »För tungt blefve det ock att bära det hela vägen.»

Han tog blott en handfull guldmünt ur ett skrin, som stod invid väggen, och stoppade dem innanför sin tröja.

»Det är så mycket, att jag kan köpa mig en gård hemma i Törnsfalla», sade han.

Därpå tog han ur ett horn, fylldt med kostbara klenoder, en ring, prydd med en glimmande sten, och satte den på Iraldas finger.

»Det andra får vara», sade han. »Nu ska vi söka oss ut.»

Det befanns, att detta icke var någon lätt sak. De små lyktgubbarna, som icke vidare brydde sig om att sörja för upplysningen, hade skingrats åt alla håll och lämnat gångarna i fullständigt mörker. Jockum gick trefvande framåt, följd af Iralda. Men långsamt gick det, och de vandrade länge utan att se skymten af en utgång. Till sist tyckte de sig märka en ljusning och skyndade glada framåt. Men till sin misräkning funno de, att de endast kommit åter till den stora salen, där Iralda så länge suttit fången. Iralda blef så ledsen, att hon brast i gråt och vred sina händer. I detta ögonblick glimmade det till ett ljussken — det tycktes utgå från Iraldas hand.

»Hvad var det?» utbrast Jockum.

Iralda tittade förvånad på sin hand.

De märkte nu, att skenet utgick från stenen i Iraldas ring. Ett par ögonblick därefter hade skenet åter slocknat.

»Gnid på stenen!» sade Jockum.

Iralda lydde honom. Och så fort hon gned på stenen, begynte den åter att lysa. Detta var en värdefull upptäckt. Och med nytt mod började nu Jockum och Iralda att åter vandra genom de

slingrande gångarna. Iralda gned alltjämt på stenen, och den lyste dem så klart som en lykta. Och sålunda kunde de taga märke på den väg de gingo och funno snart nog utgången. De gingo förbi drakens döda kropp, ned igenom den trånga klyftan och stodo åter ute i dalen.

Iralda blickade glad omkring sig: upp åt den blåa himmeln och ned på de gröna markerna, som hon ej sett på så länge.

Mustani Mej och Furlum Fej sutto hopkrupna i en backe ett stycke ifrån klyftan och väntade, fulla af oro. De voro så godt som öfvertygade, att de aldrig skulle få återse sin reskamrat, men de hade dock ännu ej kunnat besluta sig för att draga bort. Då fingo de plötsligt se Jockum, frisk och helbregda, träda fram ur klyftan, åtföljd af en jungfru med gyllene hår.

De sprungo emot honom, förvånade och glada, och då de fått höra, att han dödat draken, lyckönskade de honom till hans seger — en smula flata öfver sin egen brist på mod.

Med en viss afund sneglade de på den sköna jungfru han vunnit.

»Hvad heter prinsessan?» hviskade Mustani Mej till Jockum.

»Det är inte någon prinsessa», sade Jockum.

»Jaså», sade Mustani Mej. »Nå, då tröstar jag mig.»

De båda bröderna voro mycket nyfikna att få höra hvilka skatter Jockum funnit i drakens håla. Men Jockum svarade kort och undvikande på deras frågor.

»Om ni tycka som jag», sade Jockum, »så vända vi nu hemåt igen. Vi ha nu vandrat omkring i världen tillräckligt länge, menar jag.»

Ja, Mustani Mej och Furlum Fej hade allsintet emot att vända hem. Det var ändå bra besvärligt att resa, tyckte de, det var bra mycket lugnare att sitta hemma.

»Och så blir man alltid mera uppskattad hemma», sade Furlum Fej.

De båda bröderna samt Jockum och Iralda begåfvo sig sålunda hem emot norden — likväl i början tagande en omväg för att icke behöfva gå igenom landet Paphlagonien.

Det var först sedan de kommit ett godt stycke på hemvägen, som Jockum en dag kom att berättas för de båda trollen om de skatter, som han sett i berget, i drakens sal.

»Men hvarför tog du dem då icke?» utropade de häpna och nästan harmsna. »Tänk, att äga dessa skatter!»

»Så'nt kan man ha, och så'nt kan man vara af med», sade Jockum lugnt. »Det tycks mig nästan, att man är duktigare karl, när man inte fikar efter tocket.»

»Men du kunde väl ha unnat oss att få det, om du ej brydde dig om det själf», sade Furlum Fej förebrående.

»Hvad skulle I med det?» sade Jockum. »Det finns väl guld nog i eder faders sal. Guld är en tung börda: I ha'n gått er väg med lättare steg än om I haft allt detta att släpa på.»

De båda trollen hade emellertid blifvit så upptända af hvad de fått höra om skatterna i drakhålan, att de allvarsamt funderade på att återvända hela långa vägen för att bemäktiga sig dem. Men Jockum föreställde dem, att vid detta laget funnes troligen intet kvar af dyrbarheterna, ty antagligen hade redan lyktgubbar och dvärgar släpat af med dem åt alla håll.

»Såvida inte någon annan drake kommit och satt sig i besittning af hålan och skatterna», sade Jockum.

Denna sista framkastade möjlighet gjorde tydligen intryck på de båda trollen; de afstodo från sina planer och fortsatte utan vidare invändningar vägen hemåt.

Så kommo de till sist åter till den väna bygd, som kallas Tjust, där långa hafsvikar och vackra små insjöar glimma mellan skogar och ängar och ekbevuxna kullar.

Jockum tog afsked af sina båda reskamrater och begaf sig tillika med Iralda direkte till Alm-vike by, där hans återkomst väckte stor uppståndelse. Alla pojkar i byn sprungo efter honom och tittade beundrande på honom. Han hörde sig för, om något hemman i närheten vore till salu. Man gaf honom anvisning på en gård, som låg uppe i backen med utsikt öfver viken. Stugan var rödmålad med hvita knutar och vit förstugukvist; rundt omkring växte ljusa björkar och körsbärs-träd och syrener, som just stodo i blom. Och nedom stugan lågo åkerfält och potatisland, och bakom fanns en ladugård med två kor och en kalv.

Och Jockum frågade Iralda, om hon trodde, att hon skulle kunna trivas här. Och hon log och svarade, att det trodde hon nog. Och Jockum drog fram ur tröjan sina blanka guldpengar och lade upp dem på bordet och betalade gården kontant — utan att ens bry sig om att pruta! Och alla pojkarna från byn stodo omkring och sågo häpna på och undrade på att Jockum kunnat blifva en sådan karl!

Och så gifte sig Jockum med Iralda, och de flyttade in i den lilla rödmålade stugan och lefde där länge och lyckligt.

Men Mustani Mej och Furlum Fej kommo hem till Pukberget och trädde inför sin fader, som blef mycket glad att återse dem. Och Mustani Mej sade till sin fader:

»Vi ha haft många äfventyr, och åtskilliga sköna prinsessor är det, som gärna skulle velat gifta sig med oss. Men vi ha tänkt som så, att det är ändå klokast att gifta sig inom sitt eget land.»

»Det var förståndigt tänkt», sade Mumeli Muk gillande. »Så får jag väl ändå min käraste önskan uppfylld.»

Och så skickades det bud till Kolmårdsjätten, och han vardt bjuden att med sina döttrar komma och helsa på i Pukberget.

Och Kolmårdsjätten kom med sina döttrar, Dutta och Datta. Mustani Mej och Furlum Fej sågo med mycken belåtenhet, att de voro helt lika dem själfva: feta och bredmynta och snedögda. Och så förlofvade sig Mustani Mej med Dutta och Furlum Fej med Datta, och där ställdes till ett stort och fint förlofningskalas i Pukberget.

Alla troll och rån i grannskapet voro hjudna. Och Jockum från Almvike by var också där med sin hustru, Iralda.

Där vankades mycket mat och dryck vid gästabudet, och trollen blefvo helt upprymda och skratade, så att det skrällde i berget. De båda fästmännen voro hjärtans förnöjda och sade till sina fästmör, att de hade rest vida genom alla land och sett både prinsessor och andra töser, men ingenstädes hade de sett några, som i fågning kunde förliknas med Dutta och Datta.

»Tro det den som vill», sade Jockum.

Titta hit!

Allargetto.

Til. la hit. lit. la hit Se. nom fönstret. Nog med flit Nog med plit Tin med mönstret! Oli. len göm. Söm. men glöm Sitt ej

Titta hit,
titta hit
genom fönstret!
Nog med flit,
nog med plit
nu med mönstret!
Nålen göm,
sömmen glöm,
sitt ej stilla!
Kom hitut
utan prut,
vännen lilla!

lit. la! Kom hit ut Ut. an prut Vännen lit. la!

Solen ler,	nicka godt,
vinden ber:	be dig blott:
Kom hit neder!	Kom till dansar,
Blomstren små,	kom att glad
som här stå	utaf blad
uti leder,	binda kransar.

Hör vårt rop:
allihop
ska vi springa,
öfver grind'
som en vind
vi oss svinga.
Sedan dra'
vi åstad
bort till hagen,
där blir skratt
där bli spratt
hela dagen!

Prinsessan Titti.

Prinsessan Titti af Tripoli,
hon sprang öfver blommande äng,
hon tappade båd' hatt och slöja,
det gick i så flygande fläng.

Efter sprungo små tärnor,
de sprungo med flämtande bröst,
de lyfte på silkesläpen
och ropade med ängslig röst:

»Ack, tänken dock, nådig prinsessa,
på hur I här faren fram!
Om världi' fru hofmästarinnan
Er såge, nog fingen I skam!»

»Jag vånne, fru hofmästarinnan
hon sutte i högaste tall!
Där kunde hon få för kråkorna små
predika sin visdom all!»

»Ack, nådiga fröken prinsessa,
förvisst Edra friare sju
skulle förhåpnas och dåna,
om de Er såge nu!»

»Jag vånne mina friare alla
de vore långt härifrån!
Jag gitter ej se hur de buga och le,
och hur de trippa på tån!»

Prinsessan hon sprang öfver blommande äng,
hon sprang mot den gröna skog.
I skogens sal, så hög och så sval,
där lekte en bäck och log.

Därinne på grönskande tufva
— liksom på en skogens tron —
där satt en pilt med en herdeflöjt,
han blåste så ljuflig en ton.

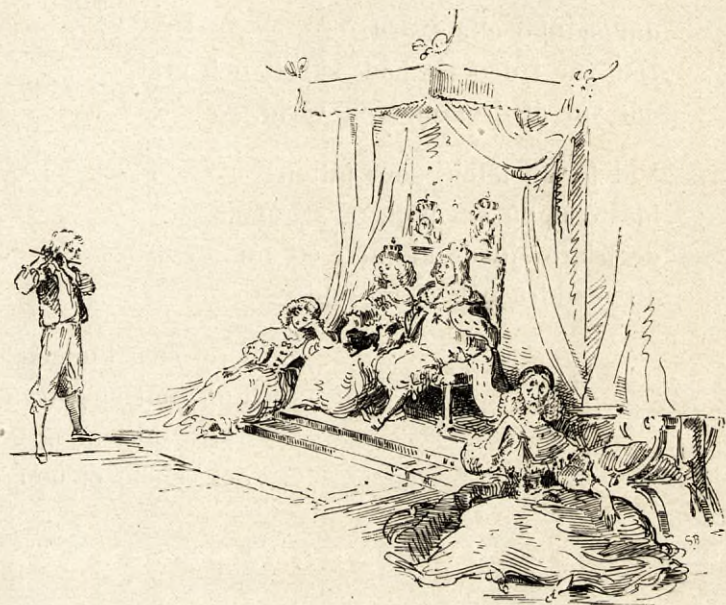
Prinsessan hon stannade stilla,
hon stod så tyst och så still:
i skogens sal, så hög och så sval,
en visa hon lyddes till.

Den visan den var ej någon lik,
som nånsin hon hört förut.
En tår där rann på kinden försann,
förr'n hon den hört till slut.

Den unga prinsessan hon räckte
åt herdegossen sin hand:
»Kom, följ med mig till min faders sal,
du som mitt hjärta band!»

De trädde, prinsessan och svennen,
in uti konungens sal.
»Min fader, här är den jag har kär,
här ser du mitt hjärtas val.»

Det var kungen af Tripoli,
han ropade med stämman vred:
»Upp, mina män, och dräpen den sven!
Huggen strax honom ned!»

Då lyfte pilten sin pipa,
han blåste en ton så klar,
han blåste en ton inför konungens tron,
som klang så underbar.

Där hejdades alla armar,
där sjönko alla svärd.
Där var i den låt båd' skratt och gråt,
där var af drömmar en värld.

Vid första låten, som pilten
blåste uppå sin flöjt,
de friare sju de glömt i ett nu
att pladdra och le förnöjdt.

Vid andra låten, som pilten
från flöjten klinga lät,
vördi' fru hofmästarinnan
hon satte sig på golfvet och grät

Vid tredje låten han blåste,
då grät där hvarenda en,
där gräto fröknar och svenner
och riddare med hjärtan af sten.

Upp steg kungen af Tripoli,
upp han steg från sin tron:
»Min dotter jag ger — men spela ej mer,
ack, spela ej mer den ton!»

Gubben och gumman.

I dalen gick en gubbe, han var inte lång,
hans gumma hon var inte längre,
de trattade framåt med trippande gång,
och dalen blef allt trängre och trängre.

Och gubben han var som en tråd så smal,
gumman var ej tjockare att skåda;
de trippade framåt i den trånga, skumma dal
och tryckte sig samman de båda.

»Hååå», sa' gubben, »här blir intet val:
vi få vända, ty fjällen oss stänga.»
»Åh pytt», sa' gumman, »ej finns spricka så smal,
att ej vi två oss fram kunna tränga!»

Pullorna små.

Andante

The musical score consists of two staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a 3/4 time signature. The bottom staff is a piano accompaniment in bass clef. The lyrics are written below the vocal line.

Pull. kor. små. Kom ska' ni få Kom ska' ni få att ä. ta! Kor. net är godt. I hon ha ni vått. Ät ni så bli ni fe. ta!

Pullorna små,
kom ska ni få,
kom ska ni få att äta!
Kornet är godt,
i hon ha ni vått —
ät ni, så bli ni feta!

Pullorna små,
hacken ej så,
hacken ej på hvarandra!
Krafsen med ro!
Bäst — ska ni tro —
bäst är i frid att vandra!

Pullorna små.

»Pullorna små, kom ska ni få, kom ska ni få att äta!» (Sid. 52).

Gullgul och Solhvita.

Ute på ängen bor alfen Gullgul i en gul smörblomma; han är så munter och glad som någon kan vara — hälst när solen skiner på hans gula hus. Helt nära honom bor älfvan Solhvita; hon bor i den blomma, som af människorna för det mesta kallas prästkrage. Gullgul och Solhvita äro mycket goda vänner och bruka ofta leka med hvarann.

Gullgul, som är full af upptåg, plägar springa bort och gömma sig för Solhvita; då går Solhvita omkring och letar och ropar:

»Gullgul, Gullgul,
hvar är du nu?»

Och Gullgul svarar skrattande från sitt gömställe:

»Solhvita, Solhvita,
leta mig du?»

Då händer det ibland att, medan Solhvita går och letar, hennes granne, den lilla blåögda Ögontröst, lutar sig ned från sin blomma och hviskar till henne:

»Spring och titta bakom den stora blåtisteln! Jag såg, att han gick ditåt!»

Och Solhvita springer ditåt och får tag i Gullgul, och så skratta de båda högt af glädje.

• Men ibland händer det, då Solhvita fått leta länge förgäfvos, att hon blir ledsen och sätter sig ned och ropar med gråten i halsen:

»Gullgul, Gullgul,
nu är jag trött!»

Då kommer strax Gullgul framspringande till henne och ropar ifrigt:

»Solvhita, Solhvita,
blif inte stött!»

Och så lofvar han att inte retas med henne mera — på en stund!

En dag, då Gullgul och Solhvita gingo omkring på ängen, hållande hvarandra i hand och hopande öfver gräsrotterna, fingo de plötsligt se ett svart djur, som föll ned midt framför dem. Det föll ifrån en utskjutande gren af en nyponbuske. Det var en smal, svart, tämligen lång skalbagge, hvilken föll på ryggen och blef liggande.

»Kom, ska vi gå och hjälpa upp honom», sade Solhvita; hon visste huru svårt skalbaggar bruka ha för att komma på benen, när de råkat falla på rygg. Många gånger hade hon hjälpt upp dem, när de legat och sprattlat med benen i vädret.

Men Gullgul hejdade henne. »Nej», sade han, »vi ska inte hjälpa honom; vi ska se på hvad han gör! Jag känner igen honom — det är en knäppare.»

Knäpparen hade legat en stund och samlat sig till sitt stora konst-stycke. Så hördes med ens ett knäppande ljud, och högt upp i luften flög skalbaggen. Däruppe snurrade han rundt och föll så tillbaka till marken — vänd just på det rätta sättet, med benen nedåt.

Det var ett grannt hopp!

Knäpparen hade märkt, att han hade åskådare och var alldeles icke missbelåten med att få visa sin skicklighet. Då han också hört hvad de båda älfvorna sagt, vände han sig nu till Solhvita:

»Jojo, ser fröken lilla, jag kan reda mig själf, jag! Aldrig låta någon annan hjälpa sig på benen, när man kan göra det själf — det är mitt valspråk!»

Och så kraflade han i väg.

Gullgul och Solhvita fortsatte sin vandring.

Det var en sådan vacker solskensdag; väpplingen doftade, humlorna surrade, och en stor sammetsbrun fjärl med granna brokiga fläckar på vingarna fladdrade fram öfver blomstren. Medan nu Solhvita dröjde litet efter för att titta på den vackra fjärln, fortsatte Gullgul några steg framåt. Han råkade då på en liten gräshoppa, hvilken satt och spelade fiol för sig själf. Hon var så solbränd, att hon var mera brun än grön.

När alfen nalkades, höll gräshoppan upp med att gnida på fiolen och suckade djupt.

»Här sitter jag och spelar hela dagen», sade hon, »och ingen är det, som vill dansa. Myrorna har jag frågat, men de ha inte tid. Humlorna har jag också frågat, men de svara, att jag spelar inte i den rätta takten. Ni förstår: de musicera själfva, och så tycka de, att ingen spelar bra, som inte spelar precis som de. Sådan är världen», sade gräshoppan. »Och ingen är det, som vill dansa till min musik!»

»Är det bara det, som fattas?» sade Gullgul. »Det skola vi snart afhjälpa.»

Och han ropade på Solhvita. Solhvita kom springande.

»Nu ska vi dansa», sade Gullgul.

Och gräshoppan begynte åter spela, och Gullgul och Solhvita började att dansa en dans, som de själfva hittat på. Först togo de några danssteg på afstånd ifrån hvarann, och Gullgul sjöng:

»Solhvita, Solhvita,
kom och dansa, kom!»

Och Solhvita svarade, sjungande:

»Gullgul, Gullgul,
nu ska vi svänga om!»

Och så sprungo de emot hvarann och fattade hvarandras händer och snurrade om flere hvarf.
Och solen lyste på dem, och den vackra sammetsbruna fjäriln kom ditfladdrande för att titta på dem, och den lilla gräshoppan satt och spelade, så innerligt förnöjd åt att till sist ha fått någon, som dansade efter hennes musik!

I vårvintern.

Där sutto tvenne sparfvar
allt på en frusen gren,
de pratade om våren,
som var så sorgligt sen.

De sutto på en björkegren
på Johannis kyrkogård,
de pratade om vintern,
som varit så hård.

»Och kommer snart ej våren»,
så sad' den ene sparf,
»då säger jag, att detta är
just hvad man kallar slarf!»

»Och blir det», sad' den andre,
»ej bättre väder snart,
då får man gikt och reumatism —
det är ju nästan klart!»

Då skrek en fink från poppelträ't,
han skrek helt högt af fröjd:
»Nu komma de, nu komma de!
Nej, titta då mot höjd!»

»Hvem kommer då? hvem kommer då?
Hvad pratar du väl om?»
»O, märkten I då ej det tåg,
som ifrån söder kom!

De vilda gässen är det,
som bo där våren bor;
de komma ifrån söderns land
och bringa glädje stor.

De bringa bud om våren:
nu är den här helt snart!
Och se — nu skiner solen fram,
nu blänker hon så klart!»

Och sol bröt fram och lyste klar
på mången gammal vård,
och där blef fröjd, och där blef glam
på Johannis kyrkogård.

Alla de små fåglar
de sjöngo i kör:
»Gud vare lof, att vår'n är här
och snart oss varma gör!»

Mjölksurrän.

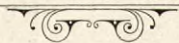
Där kommer en kärra från Danderyd,
den skramlar i väg mot sta'n.
Britta sitter med huckle hvitt
och kör, som hon är van.

Och Britta är van, och Bläsan är van
att ge sig i väg till sta'n:
de stå med flaskor med grädde och mjölk
på Hötorget hela da'n.

Och kärnan den skramlar och ramlar fram,
och Britta sitter och kör,
Bläsan helt säffligt lunkar fram
och stundom på svansen rör.

Men fölungen springer bredvid så glad,
han hoppar gladelig fram.
Bläsan hon vänder på hufvu't och ser
hur han dansar i vägens dam.

»Hoppa, du lilla fålen min,
än är du glad och fri!
Det kommer den da'n, då du lunkar till sta'n:
då är din frihet förbi!»

Kissemissen.

Lilla hvita kissemissen
vankar på vägen allen,
stackars lilla kissemissen
har fått ondt i ett ben.

Ekorren skuttar bland träden,
ropar från furugren:
»Hvart ska du gå, lilla misse?
Hvi lyfter du upp ditt ben?»

»Jag har ju så ondt i foten!
Till doktorn skall jag gå,
att någon bot för min sjuka fot
jag må af honom få.»

Inne i mörka skogen
den lärde doktor Uggla bor;
uppe uti en hålig stam,
där sitter han och glör.

Kisse bockar sig så vackert,
så artigt han bockar sig.
»Käre herr doktor, min tass är sjuk,
kunnen I bota mig?»

»Hur länge har värken varat?»
»Trenne timmar precis.»
»Hur är det du tassen skadat?»
»Jag stötte den mot en spis.»

»Hur står det till med din lunga?»
»Jo tack, den har intet fel.»
»Låt mig få se på din tunga!
Jojo, den är hvit till en del!

Så tag då, min bästa kisse,
den fjäder du här skall få!
När du med den dig gnider,
skall strax du bättre må.

Gnid tassen hvarannan timme,
och snart är du färdig till dans.»
»Tackar! Hvad kostar kuren?»
»Femton strån ur din svans.»

Misse gnider på tassen,
helt snart går värken om.
På trenne ben han till doktorn gick,
på fyra hem han kom!

Hackspetten.

Hackspetten hackar och hamrar
på furans stam.
Därinne i gångar och kamrar
gå larver fram.

Han hoppar och hackar och knacker:
»Är någon där?
Jo, inne man är — men betackar
sig för mitt besvär!»

Han knacker på kamrar och gångar
och hackar hål.
När som en larv han fångar,
den slingrar sig likt en ål.

Han hoppar och skuttar beständigt
båd' upp och ner,
och snappar larver behändigt.
»Finns det ej fler?»

Den yngsta jättedottern.

På den tiden, då Valand, Ivaldes son, sjöng trollsånger uppe i Ulfdalarna och dref frostvindar och hagelbyar ned öfver Svitiöd, så att landet vardt täckt med is och snö, och människorna flydde dädan söderut — då kommo i stället jättar dragande in i landet och bosatte sig där. De trufdes godt i kölden och mörkret, och de sade belåtna till hvarandra, att nu skulle de nog slippa se en skynt af solen mera.

Men när sedan Valand vardt tillfångatagen af konung Nidhad, och hans fördärfliga trollsånger tystnat, begynte åter solen att, oförhindrad af frosttöcken, skina fram och värma jorden. Och snön smälte, och sunnanvindar blåste, och det blef värme och vår och grönt i backar och hagar.

Då jättarna märkte detta, blefvo de illa till mods, och allt eftersom våren drog fram genom bygderna, drogo de sig längre undan mot nordnen för att slippa se solen och känna de ljumma vindarna.

Jätten Hlävind, hvilken bodde i en jordkula ett stycke söder om Svarins hög, sade en dag i butter ton till sin hustru, att nu vore det bäst att strax flytta norrut, ty nu vore här ingen fred mera. Han kunde då inte tåla längre att gå och se alla dessa träd och buskar, som gjorde sig gröna, och han stod inte ut med att höra dessa löjligt bråkiga bäckar, som inte kunde tiga ett ögonblick utan bara skrattade och babblade. Och jättemor sade, att hon tyckte just som han, och för henne kunde de göra flyttningen hvad stund som hälst.

Så samlade de ihop sin boskap — svart- och hvitfläckiga kor och bruna getter — och drifvande dem framför sig samt bärande på axlarna sina få husgeråd, tågade de norrut, följda af barnen, hvilka gingo efter dem i en lång rad, klädda i getskinnskjortlar.

Den äldste pojken, en groflemmad byting med tjockt, lurfvigt hår, som hängde ned i den låga pannan, fick se en liten vit snöklocka, som stack upp hufvudet tätt bredvid en snödrifva.

»Nej, sicken en!», sade han föraktfullt och sparkade till blomman.

Ett litet stycke längre bort stod en blekgul vårlök.

»Där är också en, som gör sig till», utbrast den äldsta af jättedöttrarna, sprang dit och trampade förbittrad ned blomman.

Sist i raden kom den yngsta af jättedöttrarna. Hon var icke riktigt lik de andra: hon tyckte om att se på de små blomstren, som stucko upp sina täcka hufvuden ur marken, och hon vardt sorgsen till mods, när hon såg de andra trampa ned dem. Hon skulle gärna velat plocka och gömma vid sin barm en af dessa vackra blommor, men hon vågade det icke för de andra.

De kommo till en bäck, hvilken högt brusande forsade tvärsöfver deras väg.

»Se, sådana där», sade jätten förtörnad, i det han med ett häftigt plumsande satte ned sin ofantliga fot i bäckens böljor, »se, sådana där är det, som ställa till ofoget! De ge lif åt allt det här gröna, som myllrar fram, och åt alla de där våpiga blomstren!»

»Ja, de och solen», sade jättemor. »Solen är värst! Akta er för att se på solen, barn! Vänden för all del icke på hufvudet! Ty om en jätte ser in i solen — då vet ni hvad som händer!»

»Hvad är det, som händer?» frågade den yngsta jättedottern.

»Då smälter man helt hastigt och lustigt», sade jättemor. »Alldeles som en snödrifva. Så nu vet du det! Titta du ned i marken som far och mor!»

Men i den yngsta jättedotterns hjärta vaknade en stark längtan att se denna underbara sol, som smälte drifvorna till tårar och löste bäckarnas bojor och tvang den hårda jorden att ur sitt mörka sköte alstra ljusa, fagra blomster — denna sol, som jättar hata och frukta, men som hon icke kunde hata.

Hon skulle så gärna vilja vända sig om och se upp mot solen — fastän hon visste hvad som blefve följden: att hon skulle smälta bort som en drifva.

Allra sist i raden gick hon; hennes steg blefvo allt mera dröjande och tveksamma; hon blef långt efter de andra.

Då började de andra kalla på henne. Med sina hårda, grofva röster ropade de till henne att skynda sig efter dem in bland fjällen, där skuggorna lågo mörka och täta.

Då kände hon, huru det med ens liksom brast någonting inom henne. Hon förstod, att hon ej hörde samman med dessa, som hatade ljuset och trufdes i kölden och mörkret. Hon kände, att hon älskade denna ännu icke sedda sol, som skulle döda henne. Och med ett hastigt beslut vände hon sig om och lyfte sin blick emot himmelens ljus — —

Ögonen svedo af den bländande klarheten, det stack smärtsamt i bröstet, det skälfdde en ångest inom henne. Men på samma gång kändé hon en jublande glädje, större än hon någonsin kunnat

drömma om. Och då tårarna nu började strömma öfver hennes kinder, var det tårar af lycka öfver att få dö för strålarna af denna sol, som hennes hjärta älskade.

Ailt stridare flöto tårarna, allt djupare trängde strålarna in i hennes bröst och smälte allt det, som legat fruset och dödt därinne. Och i stilla sällhet kände hon sig helt försmälta och gå upp i en bäck, hvars sorlande böljor skulle gifva friskhet åt gräsen och lif åt tusende vackra blomster, allt under det den sökte sig väg emot det eviga hafvet.

Afton i byn.

Solen ses sig sänka
ned mot vesterns bryn.
Alla stugor blänka
röda uti byn.

Alla äro röda
och ha hvita knutar
och mot vägen
förstukvistar små.
Gummorna med möda
tvätta sina klutar
ner'vid bryggan
i den bruna å.

Hönsen kackla, krafsa,
ankorna de slafsa,

gässen gå och nafsa
gröna strån vid kullens brant.
Ibland gröna vassar
sig en skara gassar
— Linor, Stinor, Lassar —
på en tjärad ekstocks kant.

Uppe vid skullen
de små lammen gå.
Tät och lång är ullen:
snart den klippas må.

Ola på ryggen
ligger där med bara ben,
fäktar med myggen
uti solens sken.

Hör från vägen skällan!
Korna komma hem.
Borta vid källan
Brita står och ropar dem.

Högt de råma alla,
när hon hörs dem kalla,
när hon vill dem valla
in i ladugårdens fred.

Råmande de svara.
Klockor klinga klara.
Snart det tyst skall vara.
Nu går solen sakta ned.

På vägen.

Där tulta fram på vägen
så sakteliga
tvänne små rara töser,
som tiga och tiga.

Gula små vadmalskjortlar
och röda hättor de hafva.
De hålla hvarann i handen,
och sakta fram de trafva.

Där kommer en vagn på vägen.
Åt sidan de stiga,
och djupt för det fina herrskap
de niga och niga.

Bort rullar vagnen i dammet.
Än stå de och niga,
med stora runda ögon
de bliga och bliga.

Den tjocke gubben.

Det var en tjocker gubbe,
som satte sig på min korg,
och att han där sig satte,
det gjorde mig harm och sorg.

Han satte sig uppå grepen,
och den var smal och svag,
och hur den grepen kunde hålla,
begriper aldrig jag!

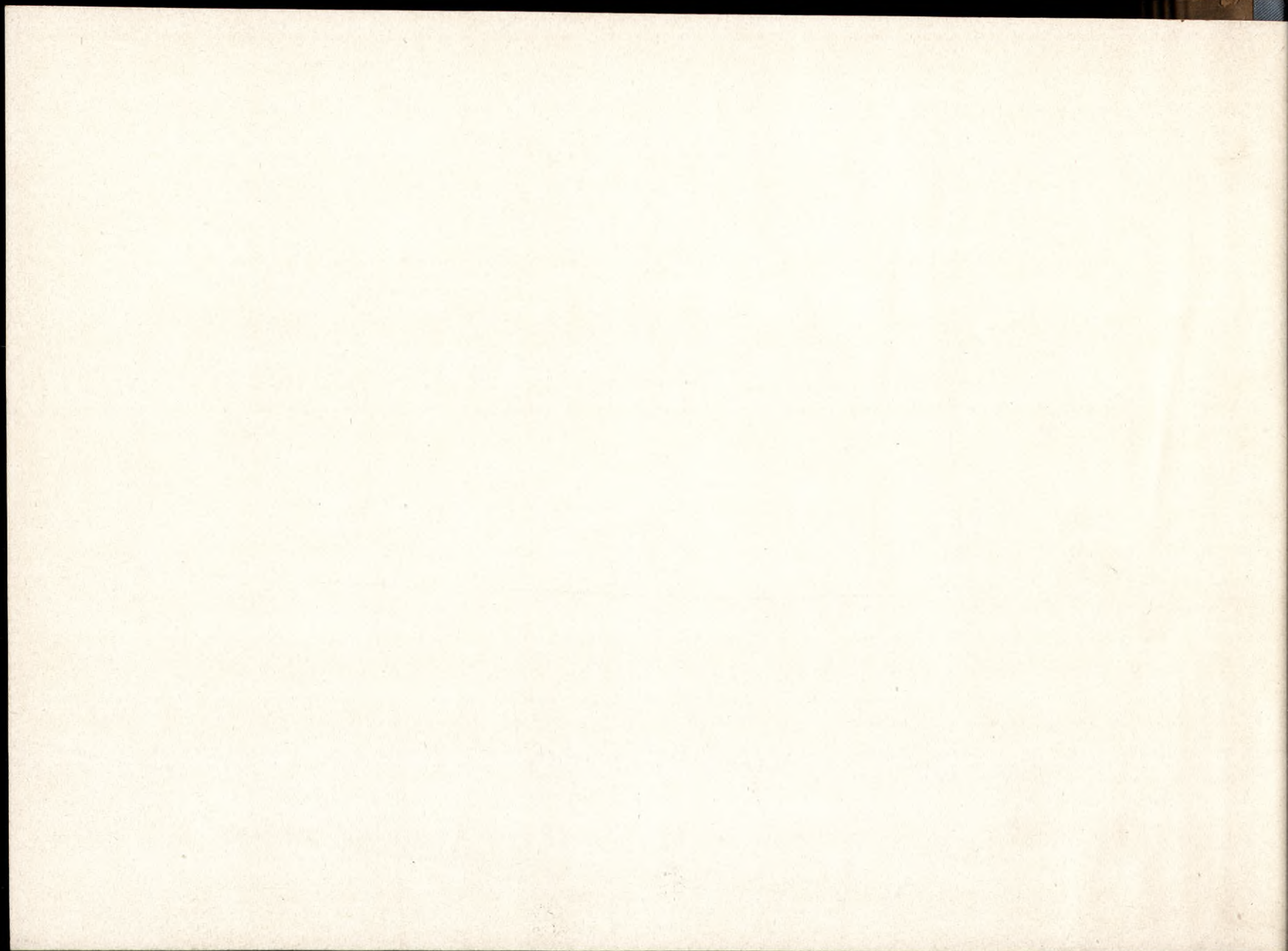
Han satt där tjock och stadig,
han satt där så förnöjd:
att grepen kunde honom hålla,
det gjorde honom hjärtefröjd!

Afton i byn. (Sid. 67).

Litet gnabb (danslek).

Moderato

Och du tyce. ker att jag är båd' stygg och svår Och jag tyce. ker att du i den vä. gen rår, Och hvem som är värst af oss Det
in. gen nu rätt för. står, Och där. fö. re tyce. ker jag vi kan sämjas så väl som slås

(Under det de två första raderna af hvardera versen sjungas, figurera de båda dansande på afstånd från hvarandra med halft bortvända ansikten; under de båda följande raderna nalkas de hvarann så småningom, och då de komma till sista versraden, fatta de i hvarandras händer och svänga om.)

Och du tycker, att jag är båd' stygg och svår,
och jag tycker, att du i den vägen rår,
och hvem som är värst af oss,
vet ingen nu rätt förstås,
och därför tycker jag vi kan sämjas så väl som slås!

Och du går där och trilskas bort' i din vrå,
och jag går här och häfver mig morsk på tå —
och dumma vi ä' ändå,
om längre så här vi gå:
så kom nu, så kom, ska' vi kyssas igen, vi två!

Masses funderingar.

Ute i vår sjö
finns en liten ö,
ditut vill jag fara
öfver böljor klara.

Där så skall jag bo
sedan uti ro,
lefva uppå rötter
och på kokosnötter.

Och ett lamadjur
utaf tam natur,
som med mig skall trafva,
vill jag också hafva.

Finns ej så'nt på ön
ute här i sjön,
får jag längre fara
öfver böljor klara.

Då igenom ån
ror jag härifrån
ut på hafvet vida,
där som seglen glida.

Där jag finner nog
ö med kokos-skog,
bygger mig en koja,
har en papegoja.

Där skall jag det ha
riktigt utmärkt bra,
blifva fet och präktig,
som en kung så mäktig,

äta apelsin,
dricka russinvin,
leka med en apa,
lära henne gapa.

Skratta inte ni!
Det skall nog så bli!
Snart jag dit skall fara
öfver böljor klara.

Haren.

1.

Haren han hoppar i hagen —
»Hå kors, hvad jag vardt rädd!
Där slog mig en kvist uppå magen,
just som jag låg i min bädd.»

2.

Haren han skuttar i skogen —
»Hå kors, jag for upp ur min blund!
Där gol en tupp bort' vid logen —
jag trodde det var en hund!»

3.

Haren han ränner i backar —
»Hå kors, så rädd jag blef!
Där borta bland hö och stackar,
där gick en kråka och klef!»

4.

Å gren satt en skata och gluttade,
skrattade och gluttade ned:
»Bevars, hvad den stackarn han
skuttade!
Aldrig så har han nå'n fred!»

Sagan om Drak-konungen och om Öknens Söner.*

Det var en gång i längst försvunna tider en man, som hette Zohak. Han var af stammen Thasi, hvilken hade sitt hemvist och sina betesmarker i den norra delen af Arabia land. Stor och stark var Zohak, mera än andra män; många ägodelar hade han: får och kameler i tusendetal och hästar snabbare än vinden. Dock var han icke lycklig, ty det tycktes honom, att där fanns ingenting, som var värdt att glädja sig åt, så länge han icke var stammens furste och rådde öfver alla de andra. Så stark var hans åtrå härefter, att han begaf sig bort till Mazenderan, till trollkarlarnas land, för att där söka råd om huru han skulle göra för att ernå sitt mål.

Till den mäktigaste och ondaste af alla trollkarlar kom han, till Hurusch, som bodde i en håla i berget Kaf. Zohak förtäljde för Hurusch sitt hjärtas åstundan, och trollkarlen lofvade honom att ställa så till, att fursten för stammen Thasi blefve död och Zohak vald till stamböfding i hans ställe. Till lön härför skulle Hurusch hafva rätt att äska af Zohak hvad hälst han ville, allt intill hälften af hans ägodelar.

Glad begaf sig Zohak åter till Arabia land och till sin tältboning. Men Hurusch förbytte sig till en hök och flög äfvenledes hän till stammen Thasis hemvist. Där gräfdde han nattetid en djup grop på den stig, som den gamle fursten hvarje morgon plögade gå, då han såg till sina hjordar;

---

* Uppslaget till denna saga är delvis hämtadt ur en persisk fornmyt.

gropen öfvertäckte han väl med grenar och jord. När den gamle höfdingen på morgonen gick stigen fram, störtade han ned i den dolda gropen, bröt sin nacke och vardt död.

Men på inrådan af Hurusch hade Zohak samma morgon ett gästabud för alla de ypperste män inom stammen. Där var också Hurusch med, förklädd till Zohaks tjänare, och skänkte i vin åt gästerna. När de nu alla hade ätit och druckit och voro glade, kom där bud, som förtalde, att fursten var död. Då utbrast Hurusch: »Valden I nu min herre till eder höfding, då i sanning fingen I goda dagar!»

Då syntes det dem alla, att om Zohak vore så väl liden af sina tjänare, så skulle han också blifva en god furste. Och de korade honom strax till sin höfding.

När Zohak sedan sporde efter Hurusch, var han försvunnen; icke heller syntes han till under den följande tiden. Det förundrade Zohak, att han icke kom för att utkräfva sin lön; dock gladde det honom, ty hans hjärta hängde fast vid ägodelarna, och det tycktes honom, att det skulle blifva mycket svårt att skilja sig från dem.

Vid denna tid härskade i Iran konung Dschemschid; han var rik och mäktig och vis och kunnig i mångahanda ting. Han hade gjort sig en vagn af guld, prydd med ädla stenar, och han tamde unga örnar, hvilka han spände för vagnen, och hvilka lyfte honom högt upp emot himmelen. Men däröfver vardt han högmodig och sade till sitt folk: »Ingen är lik mig! Såsom en gud skolen I dyrka mig.» Och vanvettets ande kom öfver honom, och han begaf sig ut i ödemarken och irrade där omkring. Då ingen mera visste hvar han fanns, begåfvo sig några af de store i hans land till Arabia land, till fursten öfver stammen Thasi, och erbjödo honom Irans krona. Ty de tänkte vid sig själfva, att om en främling blefve konung i landet, så skulle de lättare få råda huru de ville, än om de valde en af Dschemschids ätt.

Och så vardt Zohak konung öfver Irans sköna land och bodde i Istakhar, den hvitglänsande staden, i stor makt och härlighet.

Fem år förgingo; då kom Dschemschid tillbaka, och från hans själ hade vanvettet vikit. Han kom till Zohak och sade: »Af fri vilja gifver jag dig nu rike och krona. Ty jag har lärt att känna den rätta visdomen och traktar ej mera efter glans och ära». Men Zohak fruktade, att han törhända skulle åtra sig, och han lät gripa Dschemschid och döda honom.

Kort tid därefter trädde en dag Hurusch inför konungen och sade, att han nu vore kommen för att utkräfvä sin lön. Då vardt Zohak ängslig för sina ägodelar och sade till trollkarlen, att eftersom han nu ägde långt större skatter, än då de ingått sin öfverenskommelse, så finge Hurusch ej begära mera än hälften af hvad han ägt, medan han ännu lefde bland stammen Thasi. Då log Hurusch, och onda lyste hans ögon.

»Frukta icke för dina ägodelar, o konung», sade han, »jag har väl nog af guld och ädla stenar i min grotta i berget Kaf. Det är endast en ringa ynnest jag vill utbedja mig af dig, nämligen att jag får kyssa dina kungliga axlar.»

Full af glädje tillstadde honom Zohak detta. Och den onde trollkarlen lutade sig ned och kysste hans skuldror, först den högra och sedan den vänstra.

I samma stund kände Zohak i sina skuldror någonting underligt röra sig. Och då han i det samma kom att se i en blank silfversköld, hvilken hängde framför honom på väggen, märkte han till sin förfäran, huru tvenne svarta ormhufvuden hastigt höjde sig, en ur hvardera af hans skuldror. Ormarna höjde sig alltmer, de vuxo allt större, de betäcktes med taggiga fjäll, de fingo stora, svarta vingar och hvassa klor, och de hväste sakta, under det de gungade af och an med de långa, vajande halsarna.

Utom sig af förskräckelse ropade konungen på Hurusch. Men trollkarlen var försvunnen. Och Zohak förstod, att han återvändt till sitt berg, efter att ha kvarlämnat sin grymma gåfva. Då sände konungen bud till Hurusch, bud, som skulle rida genom natt och dag, tills de hunno berget Kaf; de skulle spörja trollkarlen hvad konungen skulle göra för att blifva fri från de förfärliga drakarna. Och de skulle bjuda honom i lön hvad hälst han ville.

Men trollkarlen svarade, att konungen skulle aldrig blifva drakarna kvitt; läte han än skära bort dem, så skulle de växa fram på nytt. Dock ville han säga konungen huru han skulle göra för att freda sig för dem, så att de ej vände sig emot honom och uppslukade honom. Hvarje morgon före soluppgången skulle man gifva åt drakarna två mäns hjärnor till spis; finge de alltid denna föda, så vore de ej farliga.

Och för hvarje natt lät nu konungen dräpa tvenne män, hvilkas hjärnor tillreddes af hans kokkar och gåfvos åt drakarna till spis.

Då detta hade fortgått en tid, och landet var uppfyllt med skräck och fasa för Drak-konungen, var det två män, Armajil och Kermajil, hvilka grepos af medlidande med all den jämmer de sågo, och de begåfvo sig till konungens borg och bådo att blifva anställda i hans kök. Och så väl lärde de sig att tillreda mat, att de snart fingo i uppdrag att hvarje natt tillreda drakarnas föda. Och då togo de för hvarje gång en vädurs hjärna och blandade den med en mans hjärna och gåfvo detta åt drakarna. Och af de två män, som hvarje natt fördes till dem för att offras, läto de alltid den ene undkomma. Armajil och Kermajil hade från de källarhvalf, som lågo under köket, gräft en lång gång, som gick under slottsmurarna, under hela Istakhars stad och mynnade ut i en aflägsen klyfta, omgifven af täta busksnår. Ur denna klyfta trädde för hvarje natt ut en man, som med skygga, spejande blickar såg sig omkring, med ögon ännu uppfyllda af dödens fasa.

Till sina hem kunde dessa flyktingar icke återvända; de skulle strax blifvit igenkända såsom de där en gång gripits af konungens utskickade, och de skulle ännu en gång ha sändts bort för att offras. De stannade därför ute i öknen; de slöto sig samman till en flock, som alltjämt växte, en flock dystra män, som sällan talade och aldrig logo, som klädde sig i buffelhudar och lefde af vilda djur, dem de fällde med bågen, och rötter, som de grofvo upp ur marken. Stundom hände det ock, att de gingo ut att rövva hvad de behöfde. Och vida omkring i landet spred sig fruktan för Öknens Söner, såsom de kallades; ingen visste hvilka de voro eller hvarifrån de kommo, ty Armajils och Kermajils hemlighet var väl bevarad.

Så hände det en natt, att Zohak i drömmen såg en väldig, afluggen ekestam, från hvilken sköt fram ett nytt friskt skott. Hög och stark växte den unga telningen, vinden susade genom dess kvistar, och dessa slog till Drak-konungens krona, så att den föll till marken, medan drakarna hväste af fruktan och vrede.

Då konungen vaknade, sände han strax bud efter den vise Darab, eremiten, som bodde utanför stadens portar, och bad honom tyda denna dröm.

Då sade till honom Darab: »Denna dröm, o konung, betyder, att i natt har blifvit födt ett barn af Dschemschids ätt, och detta barn skall en gång taga din krona ifrån dig.»

Då sände konungen ut spejare i hela sitt rike för att uppsöka och ihjälslå hvarje ättling af Dschemschid, som ännu funnes i lifvet.

I staden Hamadan bodde en man af Dschemschids ätt, som hette Pehli; åt honom hade, samma natt som Drak-konungen haft sin dröm, blifvit född en son, hvilken vardt kallad Feridun. Då Pehli sporde detta, att konungen begynt förfölja hans släkt, stod han strax upp och flydde österut med sin maka och sitt barn. En dag, då de redo genom ett trångt bergpass, hörde Pehli, vid det att

han böjde sig ned emot jorden, ett dån af annalkande hästhofvar; han förstod då, att förföljarna voro efter dem. Pehli sade till sin hustru: »Jag måste bida här något litet: min häst har skadat en af sina hofvar. Rid du före mig med barnet och begif dig bort till berget Elburs; i dess skogar skall du finna skydd. Jag skall snart komma efter dig och uppsöka dig. Men kommer jag icke, så vet du, att det är därför, att den Allrahögste, hvars namn vare lofvadt i evighet, tagit mig bort från denna jorden.»

Ferangieh, hans hustru, ville icke lämna sin make; hon bad att få blifva hos honom. Men han befallde henne att draga förut. Och hon red bort med barnet i sina armar.

I den trängsta delen af bergpasset, där icke två hästar kunde gå i bredd, inväntade Pehli förföljarna. De kommo, ridande på snabba hästar och svängande sina lansar. Så länge och så väl kämpade nu Pehli mot angriparna, fällande dem den ene efter den andre, att det vardt afton, innan han, blödande ur hundra sår, föll till marken. Men när hans döende öga lyftes mot kvällsolens sista skimmer, visste han, att nu voro hans hustru och barn långt borta, i säkerhet för förföljarna.

Ferangieh kom med sin späde son till berget Elburs; i de väldiga skogarna på dess sluttningar fann hon skydd och gömsle. Men hvar dag gick hon hän till det klipputsprång, hvarifrån hon kunde se ut öfver dalen, genom hvilken hennes make borde komma. Men veckor gingo och månader, och hennes make kom icke. Och hon förstod, att han blifvit tagen ifrån henne, och hennes hjärta sörjde öfver honom.

Men Feridun växte upp, ung och stark och modig som ett lejon. När han var sexton år gammal, smiddes åt honom af en smed, som bodde vid bergets fot, en klubba så tung, att ingen mer än Feridun förmådde lyfta den. Men Feridun svingade den med lätthet. Aldrig berättade Ferangieh för sin son, att han var af Dschemschids ätt och ryktbare hjältars frände; hon fruktade för att

han, om han förnumme det, strax skulle vilja draga ut i strid, och att hon sålunda skulle mista honom.

Men en dag hade Feridun med sin klubba nedlagt ett lejon; han trädde inför sin moder, bärande sitt byte på sina axlar, och kastade det för hennes fötter. Då fröjdades modern öfver sin son, och full af stolthet utropade hon: »I sanning, det är lätt att märka, att du är af Dschemschids ätt och har hjältars blod i dina ådror!»

Förundrad hörde Feridun detta tal och begynte strax utspörja sin moder. Och Ferangieh, ehuru ångrande de ord hon i glädjen låtit halka öfver sina läppar, måste likväl nu förtälja allt för sin son.

Då utropade Feridun: »Är jag af Dschemschids ätt, så vill jag ock hämnas hans blod! Jag vill gå att strida mot Drak-konungen och befria mitt land från denne grymme främling.»

Hans moder sade: »Konungen är mäktig och fruktansvärd; du är ensam och ringa — jag beder dig: afstå från dessa tankar!»

Men Feridun gick ut till de män och ynglingar, som bodde på berget Elburs och i dalarna där omkring; han uppmanade dem till resning emot tyrannen, och där voro många, som slöto sig till honom och rustade sig till kamp.

När Zohak sporde tidningen om dessa rustningar, sände han ut härar emot Feridun till att förgöra honom. Men Feridun och hans skaror kämpade tappert; hvarhälst den unge hjälten bröt fram med sin väldiga klubba, där vaclade fiendens leder och vände sig snart till flykt. Och obesegrad drog sålunda Feridun omkring i bergen med sin lilla hop. Dock var hans skara för liten och hans fiender för många, för att han skulle kunna draga ut på Irans slätter och ned emot Istakhar.

Vid denna tid hände det, att till Kaweh, en smed, som bodde i Nuvehet, kommo Drak-

konungens utskickade och grepo hans unge son för att offra honom åt drakarna. Kaweh var gammal, hans skägg var grått, han hade ingen annan glädje på jorden än denne pilten. Och denne vardt tagen ifrån honom och offrad för den grymme konungens skull. Sedan den dagen tänkte Kaweh icke på något annat än hämnd. Han gick ut i ödemarken, ut att uppsöka Öknens Söner. Vid lägerelden fann han dem i kvällen: mörka och tigande män, som å marken hvilade efter sina mödor.

Kaweh trädde inför dem. »I män och krigare», sade han, »I som lefven utan lag och utan herre, I som icke bären någon fruktan för döden, eder vill jag föreslå en bragd, värdig eder tapperhet. Kommen med mig att strida mot Drak-konungen, mot den onde konungen, som landet hatar.»

Tysta sutto först männen. Så reste sig ur kretsen en med fåradt ansikte och grånadt hår.

»Du vet ej, o främling», sade han, »med huru mycken orsak vi hata den onde konungen! Men det synes mig», tillfogade han, vändande sig till männen, »det synes mig, att tiden nu är inne för att utföra det, som alltid är i våra tankar, änskönt vi sällan tala därom. I många år ha vi bidat vedergällningens stund; vi ha sett hämnarskaran växa dag för dag. Äro vi ock ännu långt färre till talet än de härar, som Drak-konungen skall sända emot oss, så hafva vi dock det i våra hjärtan, som skall komma våra svärd att drabba tungt och säkert.»

Då gick ur hopen ett jakande sorl — icke högljudt men doft och fruktansvärdt som ljudet af fjärran åskor.

Följande morgon drogo Öknens Söner ut för att strida mot Drak-konungen. Kaweh tog af sig det svarta buffelskinn han i smedjan plägat bära, knutet om lifvet. »Se», sade han, »här är en flick lössliten; i den grep min son, när de kommo för att taga honom.» Han band buffelskinnet vid en stång och lyfte upp det. »Detta skall vara vårt banér», sade han.

Fram tågade Öknens Söner, dragande norrut mot Istakhar. Hvar de drogo fram, veko människorna undan för dem, förfärade vid anblicken af dessa vilda män och detta svarta banér, buret af en gråskäggig, starklemmad man med dystert glödande ögon.

Sent en afton tågade de fram öfver de vida slätterna öster om floden Dscheleh. Månen sken på himmelen, ödslig och kal var steppen, hyänans skri ljud ur natten, och schakalen var icke långt borta. Då sågo de rätt framför sig höjas mot himmelen de väldiga ödemurarna och brustna portarna af »De tusen pelarnas borg» — den borg, som konung Tahmures, den store och mäktige, lät bygga åt sig. Död är konung Tahmures, förgätna äro hans bragder och grusade hans verk; af de jättelika pelarna, som en gång uppburo taken i hans glänsande salar, äro de flesta kullfallna; de, som ännu stå kvar, höja sig dunkla och spöklika i natten, kastande långa slagskuggor ut öfver slätten.

Männen äro trötta efter en lång vandring; de besluta att söka hvila för natten och skydd mot vinden mellan dessa vittrande murar.

Kaweh är det, som först stiger uppför de breda trappsteg, som leda till den forna förhallen i konungaborgen.

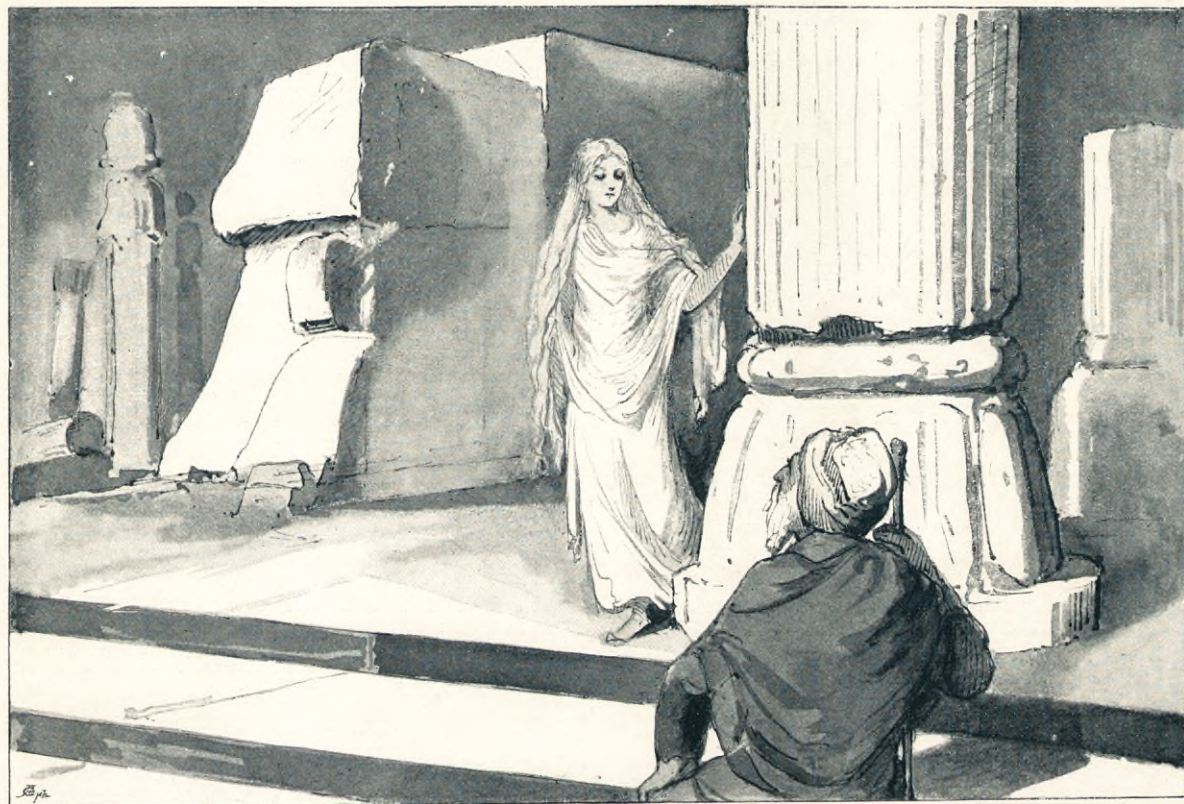
Ur dunklet mellan pelarna träder en gestalt emot honom, en ljus gestalt, omfluten af månens sken. Det är en flicka med långt och glänsande hår, som med klara, förvånade ögon ser på främlingarna.

»Hvem är du?» spörjer henne Kaweh förundrad. »Hvad är ditt namn, och hvarför är du här?»

»Mitt namn är Yáriba», svarar flickan. »Jag är här, därför att detta är min boning.»

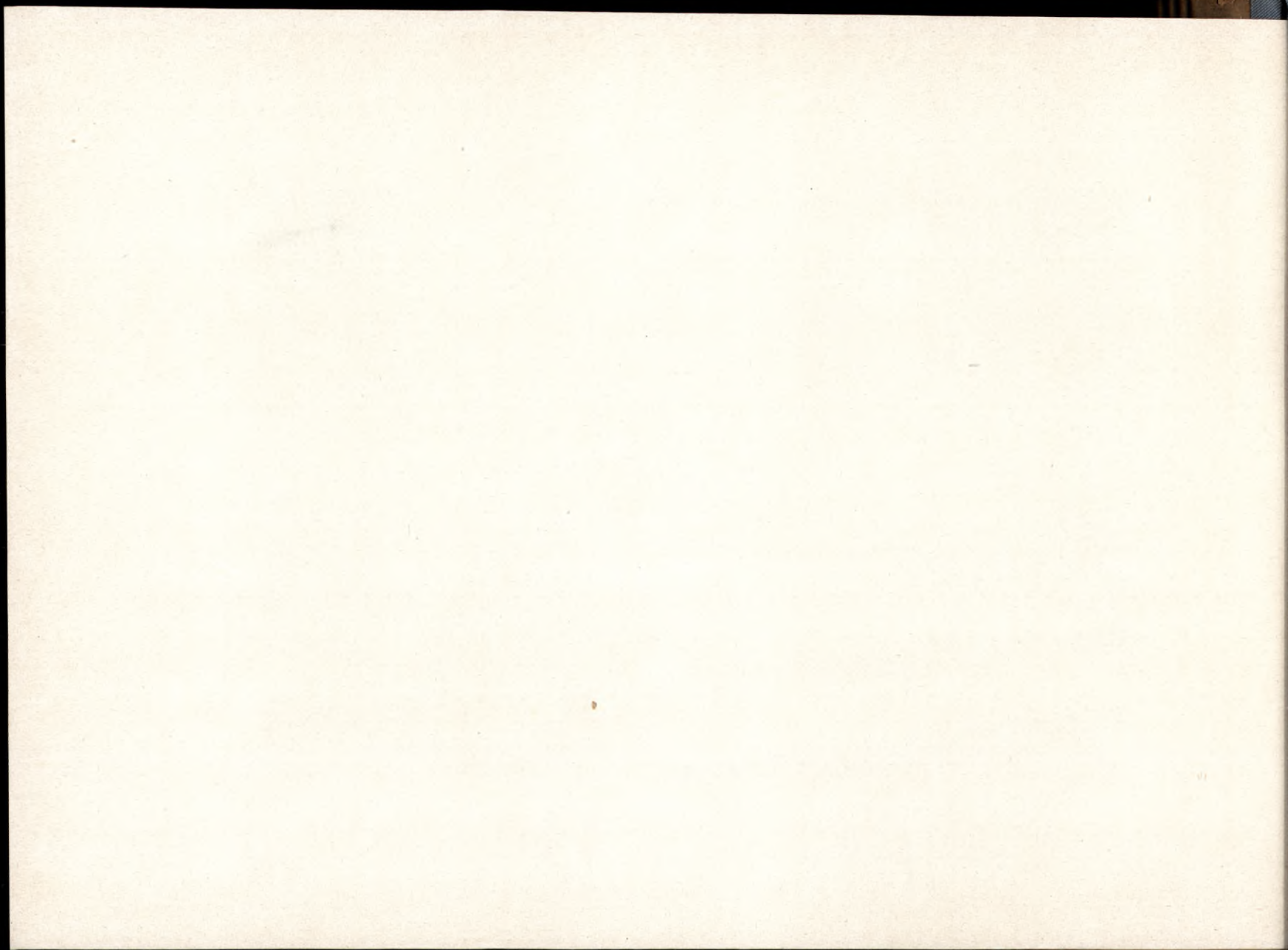
»Har du intet hem? Har du inga fränder?»

»Jag har intet hem, jag har inga fränder. Mina fränder har Drak-konungen tagit, när jag var ett barn.»

Sagan om Drak-konungen och om Öknens söner.

Yáriba bland ruinerna af »De tusen pelarnas borg». (Sid. 80).

»Fruktar du ej att vara här allena? Hör du ej vilddjuren tjuta i natten?»

Yariba log och skakade sakta på hufvudet.

»Jag fruktar ej vilddjuren», sade hon. »Mig göra de intet ondt.»

Då säger Kaweh: »Har Drak-konungen tagit dina fränder, då må du följa med oss, då är din plats ibland oss. Vet det, Yariba, att vi gå till strids emot Drak-konungen, vi gå att hämnas allt det oskyldiga blod, som gjutits för hans skull».

Flickan teg en stund; sedan sade hon stilla: »Ja, jag vill gå med eder».

Och följande morgon, då Öknens Söner tågade vidare under sitt svarta banér, gick Yariba med dem.

Vid middagstiden sökte man som vanligt hvila och svalka i skuggan af några palmer. När Kaweh vaknat ur en kort blund, såg han till sin förundran den främmande flickan sitta med det svarta banéret i sitt knä; hon sömmade därpå med gyllene trådar, och de gyllene trådarna tog hon af sitt hår, hvars glans var lik de mogna sädesaxens i solen. Vid det att Kaweh nu också såg närmare på hennes ögon, tycktes det honom, att äfven i dem var solskensglans, och det antingen hon log eller var allvarsam. Och han förstod nu, hvarför hon ej behöfde frukta för vilddjuren.

Ehuru Kaweh förundrade sig åt att se henne sömma på det svarta banéret med sitt gyllene hår, sade han likväl intet till henne därom. Ej heller var det någon annan, som sporde henne hvarför hon gjort så, när en stund därefter banéret åter vajade framför dem, och ur dess svarta natt blänkte gyllene strimmor.

Följande dag under middagsrasten satt Yariba åter och sömmade på banéret. Och tredje dagen likaså. Då gick Kaweh fram till henne. Hon lyfte upp banéret. Det var nu färdigt, det som

hon sömmat därpå, och Kaweh såg, att det var en uppgående sol, hvilken höjde sig liksom öfver jordbrynet och spred sina strålar öfver hela den svarta fanan. Alla männen hade samlat sig omkring flickan och sågo undrande och tankfulla på det, som hon gjort; dock var där ingen, som sade något därom eller sporde henne hvarföre hon gjort så.

Men Öknens Söner hade begynt att kalla den främmande flickan »den solögda». Ty det tycktes dem alla liksom Kaweh, att där var solljus i hennes blick.

När sedan banéret fladdrade framför dem under vandringen, hände det ofta, att männen lyfte sina blickar upp emot det och sågo på den uppgående sol, som skimrade därpå. Och det hände då, att öfver deras anleten gick också en ljusning.

Det tycktes ock, som om folket mindre fruktade för dem nu än förr. Många små barn räckte sig från sina mödrars armar leende emot den ljusa solfanan, då den drog förbi. Och en gammal man, som satt utanför sin koja, sträckte välsignande ut sina händer och sade: »Hell eder! Ty det är förutsagdt, att för detta tecken skall en gång den onde Drak-konungen falla».

En afton, då de sutto omkring lägerelden, sade Kaweh:

»I män och krigare, I veten alla, att det i begynnelsen, när vi drogo ut på vårt tåg, fanns blott en tanke i våra hjärtan, blott en önskan: att utkräfva hämnd på konung Zohak. Men det synes mig, som om det under dessa sista dagar också vaknat andra tankar inom oss. Vi vilja nu också, att Iran, efter att ha befriats från Drak-konungen, måtte få en god konung, som styr folket med rättvisa och mildhet och låter en ny dag af fred och glädje gå upp öfver landet. I hafven alla hört om Feridun, den unge hjälten af Dschemschids ätt, som i Elburs' bergstrakter kämpar emot tyrannen. Låtom oss gå till honom och erbjuda honom att blifva vår anförare, och må vi åt honom vinna Irans krona!» Härtill jakade alla. Och de vände nu sin färd mot berget Elburs, där de uppsökte

Feridun och bådo honom blifva deras höfding och draga med dem emot konung Zohak. Och Feridun vardt glad och drog strax med dem bort emot Istakhar.

Vid sjön Medsch-Schur, fem dagsmarscher öster om Istakhar, möttes Feriduns och Zohaks härar. På tre sidor kring sjön Medsch-Schur resa sig höga svarta fjäll, som kasta sina mörka skuggor långt ut öfver vattnet. Så djup är denna sjö, att många säga den är bottenlös. På sjöns fjärde sida utbreder sig den vidsträckta högslätt, på hvilken härarna ordnade sig till strid.

Fåtalig tyckes nu Feriduns skara vara, jämförd med de väldiga härmassor, som föras till striden af Drak-konungen. Själf är Zohak förfärande att skåda: hög och fruktansvärd står han med vild och skräckinjagande blick å en stridsvagn, dragen af två stora svarta tjurar; öfver hans hufvud resa de båda drakarna sina fjälliga halsar, deras vingar slå, och ur näsborrarna spruta eldslågor.

Själffve Feridun, den modige Feridun, hvilken aldrig fruktat någonting, tänker i sitt hjärta vid hans åsyn, att mot denne är det svårt för en människa att strida. Dock knyter han handen kring sin stridsklubba och bereder sig att rycka fram, ropande åt Kaweh att höja solbanéret.

Men se, då händer någonting förunderligt! Ty i samma stund som drakarna varsna banérets strålände sol — det tecken, i hvilket de äro af ödet bestämda att besegras —, upphäfva de ett högt och genomträngande skri, ett skri, som kommer allas hjärtan att isas af fasa. Och med ens fara de emot hvarandra och begynna kämpa mot hvarandra öfver Zohaks hufvud. Af deras skri blifva de båda tjurarna förfärade, så att de rusa bort i ursinnigt firsprång, utan att akta på tömmar och rop. Rakt emot sjön Medsch-Schur löpa de, ut på den klippudde, som skjuter fram i sjön, och då de komma till klippans brant, förmå de ej hejda sig, utan störta tillika med vagnen ned i det mörka vattnet. Och stumma, gripna af förfäran, åse de båda härarna, huru Drak-

konungen med sitt anspann sjunker ned i djupet, som brusar och skummar omkring honom, medan gälla skri alltjämt höras från drakarna, ännu kämpande under vattnet.

Men en stund därefter ligger sjön lugn och stilla som förut. Och de båda härarna, som stått emot hvarandra, färdiga till strid, blanda sig nu fredligt med hvarandra, medan alla jublande hylla Feridun som Irans konung och herre.

Och Feridun drager in i Istakhar, den hvitglänsande staden, värnad af sjudubbla murar och ett-hundrafyrtio torn. Och till kungaborgens skimrande gemak för han som maka Yariba, den sol-ögda, att råda med honom öfver Irans sköna land.

Sin moder, Ferangieh, lät Feridun hemta till sig från berget Elburs. Kaweh bad han blifva i Istakhar som höfding för hans livvakt. Men Kaweh ville det icke; han gick åter till Nuvehet och tog ånyo till sin smedsslägga — det tycktes honom vara det bästa för honom.

Af Öknens Söner fick Feridun en tapper och trogen livvakt. Men många af dem var det, som längtade tillbaka till öknen. Och de drogo åter ditut till de öde stepperna att lefva såsom förut under himmelens vindar, utan lag och utan herre.

9 höstkvällen.

Sitt inte ute längre,
kära söta vännen min!
Aftonens kyla sig tränger
re'n genom märmg och skinn.

Kom då hellre till härden,
där brasan sprakar munter och yr.
Varm är härinne världen,
luften är full af äfventyr.

Här ska på golfvet vi sitta,
luta hufvu't mot länstolns karm,
in i brasan vi titta,
tills kinden blir röd och varm.

Här ska vi sagor tälja,
jag för dig och du för mig,
här ha vi bara att välja
de vackraste slott vid drömmens stig.

Här ska vi äpplen steka,
när glöden sakta bland askan pyr.
Här ska vi le och leka
och glömma, att hösten därute gnyr.

Lock-sång.

Kom, kom, kossera, kom,
kom, kom hem i kvällen!

Luften är ljum,
skogen blir skum,
kom, kom hem i kvällen!

Kom, du Majros med pinglande skälla,
kom du att främst i flocken dig ställa,
du skall dem locka

med klingande klocka:
alla små korna,
Stjärna, Gullhorna,
Fager och Dockan och Kullan också —
kom, kom, kossera små,
kom, kom hem i kvällen!

Dagen ses rymma,
natt börjar skymma,
kom, kom hem i kvällen!
Kom, kom hem i kvällen!

Adagio.
Kom, kom, kos. se. ra kom! Kom, kom hem i kväl. len! Luf. ten är ljum, Ska. ger blir skum! Kom, kom hem i kväl. len!

Kom du Maj. ros med pinglan. de skäl. la, Kom du att främt i flöc. ken dig stäl. la Du skall dem led. ha med

klingan. de kloc. ka, Ut. ta små kos. na, Sjör. na, Sull. kor. na Fa. ger och Doc. kan och Hult. lan också, Kom, kom, kos. se. ra små.

ritard.
Kom, kom hem i kväl. len! Da. gen ses rym. ma, Tatt bör. jar skym. ma, Kom, kom hem i kväl. len. Kom, kom hem i kväl. len!

På skidor.

Vi ila, vi glida,
vi flyga på skida.
Huj, hvad det går!
Utför backen vi fara.
Stå på dig nu bara,
ty svängen är svår!

Vi glida, vi skida
sida vid sida.
— Se, föll du nu!
— Ja vänta, ja vänta,
snart, lilla jänta,
snart ligger ock du!

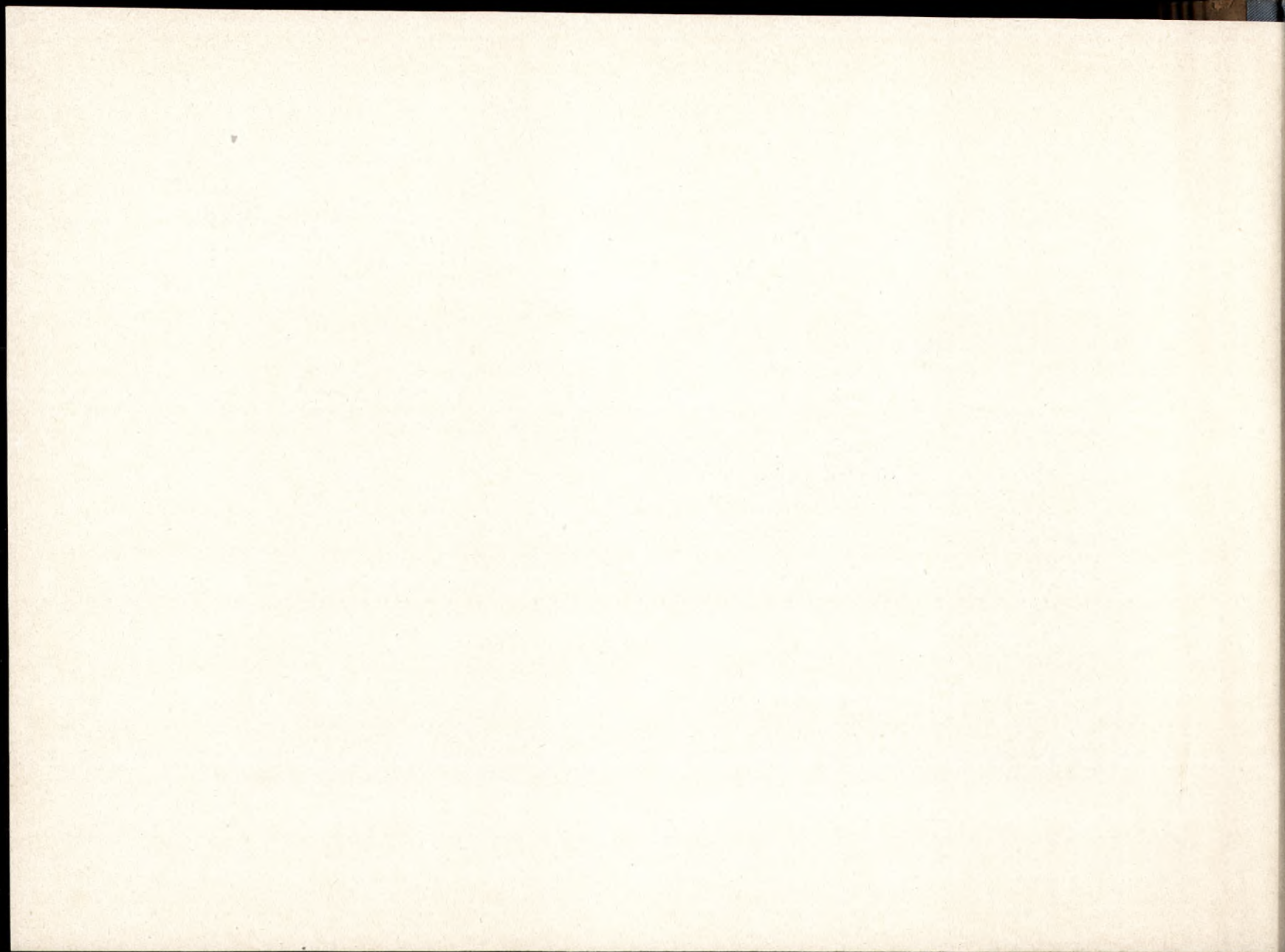

Locksång.

»Kom, kom, kossera kom! Kom, kom hem i kvällen!» (Sid. 86).

Dufkulla och Måneblek.

Inne i skogen, där granarna resa sig mörka och höga, och där ormbunkarna utbreda sina fina dallrande blad vid deras fötter — där bor älfvan Dufkulla i den blomma, som af människor i allmänhet kallas med älfvans namn, men af dem, som äro lärda, benämnes Trintalis. Lik en vacker vänlig stjärna lyfter den lilla blomman sitt hvita hufvud ur en krans af sju smala finådriga blad.

Helt nära Dufkulla bor alfen Måneblek; hans blomma kallas af de lärde Pyrola uniflora. Måneblek böjer emot marken sitt vaxhvita anlete, alltid sänker han tungsint sin blick ned emot den mörka jorden.

Där faller en solstråle in emellan de täta grangrenarna, den leker så vackert på den bruna mossan och på ormbunkarnas fina grönska.

Dufkulla ler emot solstrålen och fröjdar sig åt dess lek.

»Men så vänd dig då en gång om!» säger hon till Måneblek. »Du vet ju alls inte hur vackert det är rundt omkring dig.»

»Är där något, som är vackert, så är där så mycket mera, som inte är det», svarar Måneblek. »Tro mig, det är bäst att göra som jag: borra sig ned i mossan och ingenting se af allt, som finns omkring en — då slipper man se allt det fula.»

»Ack, hvad behöfver man se på det fula!» säger Dufkulla. »Se nu hur vackert solen lyser!»

»När solen lyser, syns så mycket tydligare allt det, som är obehagligt», säger Måneblek. »Är här icke fullt med mariga, förkrympta träd och risiga kvistar och multnande stubbar och vissnande

blommor och otäcka sniglar och spindlar? Allt detta slipper jag se, jag gömmer mig i mina drömmar, som äro fina och luftiga och vackra — mera än någon vet!»

En taltrast begynner slå sina drillar uppe i en gren ofvanom deras hufvuden. Klara, klingande ljuda hans toner i eftermiddagens stillhet.

»Hör», säger Dufkulla till Måneblek, »hör du hur vackert!»

»Ja, jag hör», svarar Måneblek. »Och jag gläder mig just åt att ej behöfva se den lilla fula grå fågel. Ty om jag såge honom, skulle jag ej kunna ha någon glädje af hans sång.»

»Men taltrasten är alls inte ful, fastän han är grå», invänder Dufkulla. »Jag tycker, att han är ganska vacker.»

Måneblek bryr sig ej om att svara. Han tycker, att den lilla älfvan inte begriper någonting. Solen sjunker långsamt; det börjar skymma i skogen.

»Nu blir det mörkt», säger Måneblek, »det är det allra bästa, då kan man riktigt få drömma i fred. Mörker och enslighet — det är ändå det bästa, som finns här på jorden!»

»Ack, ack, hur kan du tala så», utbrister Dufkulla bekymrad och skakar ogillande på sitt hvita hufvud.

Men det senare skulle hon inte hafva gjort.

De små dufkullorna äro så ömtåliga, det behöfs icke mycket för att göra slut på deras lif. Då den lilla älfvan skakade på hufvudet, kom i detsamma en vindfläkt farande igenom skogen. Det blef för mycket för blomman. Hennes hvita stjärna föll af, och blomman var död.

Den lilla älfvan flög bort. Då hennes blomman var död, måste hon hän till det stora berget, där små älfvor sofva sin vintersömn inne i en skymningshöljd grotta. Där sofva de, tills våren kommer åter, och blommorna vakna på nytt i skog och mark.

Måneblek, som blott stirrar ned i mossan, har ingenting märkt.

»Ja, enslighet är ändå bäst», upprepar han.

Då han på en lång stund icke får något svar, blir han förundrad. Skulle hans vänliga lilla granne möjligen ha blifvit stött? Han vrider en liten smula på hufvudet för att se på henne.

Då märker han, att hans lilla granne är borta, att hennes blomma är vissnad och död.

Måneblek sänker åter sin grubblande blick ned i mossan.

Men han tycker, att ensamheten är icke fullt så bra nu längre, då han icke mer har någon, för hvilken han kan lofprisa den!

In i skogen.

Hän öfver ängen, upp öfver stättan,
bort öfver stättan framåt!

In uti skogen, in uti skogen,
in på den villande stråt!

In uppå stigen, som slingrar och böjer,
slingrar och böjer sig hän,
in i det djupa, det drömmande dunklet,
in mellan susande trän!

In i de underligt lockande gömslen,
in i de lönlige vrår!

Där växer odon, där växer bräken
under de grönskande snår.

Furor, som stånden härinne så höga,
blicken på vandraren ner,
täljen mig nu edra susande drömmar!
Furor — jag kommer till er!

Lille Lasse.

Lasse är liten, Lasse är rar,
Lasse är rar, Lasse är rar!
Rarare pys visst aldrig nå'n har —
så tycker Lasses mamma.

Strax som han stiger upp ur sin säng,
upp ur sin säng, upp ur sin säng,
han uti skjortan tar sig en sväng,
dansar omkring med samma.

Brasan den sprakar lustig och klar,
lustig och klar, lustig och klar,
Lasse i skenet hoppar och far,
ler mot den muntra flamma.

Han dansar på bara fötterna små,
fötterna små, fötterna små,
han hoppar på häl ooh hoppar på tå —
springer så hän till mamma!

Vid ån.

Hon sitter, lill' Ingrid, vid stranden af ån,
hon sitter vid vattnet och väter tån,
hon ser uppå böljornas glidande gång
och sjunger så sakta i kvällen sin sång.

Allt under de lutande pilars blad
hon sjunger en visa, båd' sorgsen och glad;
vid suset af vaggande viden grå
hon sjunger helt sakta i kvällen så:

»En gång, I böljor, jag far med er hän,
en gång från er far jag, I pileträn.
Långt bort, långt bort, dit som skyarna gå,
jag styr med dem emot hafvet det blå.

Så far på det blånande hafvet jag ut,
så når jag drömmarnas ö till slut,
jag når den skimrande, fjärran strand,
som glimmar så ljus vid dagens rand.

Där är det fagert, där är det godt,
där ses sig höja drömmarnas slott,
där sofver lyckan bland blommor och blad —
dit skall jag fara en gång åstad!»

Hon sitter, lill' Ingrid, vid stranden af ån,
hon sitter vid vattnet och väter tån,
bland susande pilar hon sjunger sin sång:
»En gång skall jag fara dit bort — en gång!»

Den första lärkan.

Allargrillo.

"Vid de vid de vill, nu kom mer våren, Vid de vid de vill, nu är han här! Vid de vid de vill" hör första lärkan,

"Vid de vid de vill" som budskap bär!

»Viddeviddevitt» — nu kommer våren,
»viddeviddevitt» — nu är han här!
»viddeviddevitt» — hör första lärkan,
»viddeviddevitt» — som budskap bär:

»Viddeviddevitt — jag rest med vinden
viddeviddevitt — hit hem till nord.
Viddeviddevitt — rätt lång var färden,
viddeviddevitt — nu är den gjord!

Viddeviddevitt — nu grönska tegar,
viddeviddevitt — nu bräka lam,
viddeviddevitt — hvad kräk och krypfän,
viddeviddevitt — som krafla fram!

Viddeviddevitt — hvad glans kring jorden!
Viddeviddevitt — hvad ljus från höjd!
Viddeviddevitt — all världen jublar
viddeviddevitt — af hjärtefröjd!»

❖

Morgonridt.

Hopp, hopp, vi rida i traf
rundt om gröna planen.
Lilla vän, fall inte af,
håll dig blott fast i manen!
Hopp, hopp, lustigt det går!
Hästarna gnägga glada.
Solen hon skiner på grenar och snår,
blomstren i daggen bada.
Nu, nu svänga vi hän,
ut ur de hägnade parker,
hän under vajande lindeträn,
hän uti skog och marker.

Världen är vacker, och världen är vid!
Solen skiner så fager.
Bort vi rida till grönskande lid,
där vinden bland furorna drager.
Du är prinsessa och jag är prins,
på äfventyr ut vi rida.
Hvar ett troll och en drake finns,
skall jag emot dem strida.
Hopp, hopp, nu ta' vi galopp,
raskt går lustiga färden.
Lilla vän, håll hufvudet opp!
Nu rida vi ut i världen!

Fogg.

Titten, go' vänner, titten på Fogg!
Är han ej vacker, är han ej fin?
Aldrig jag skådat en mops eller dogg,
som är hans make i hållning och min.

Uppsyn så käck,
nosen helt täck.

Klok är hans blick —
vaken och kvick!

Titten, go' vänner, på hunden här:
månn' inte vacker och fin han är?

Råttor och sorkar och möss han tar:
kraftsar upp gångar och jagar dem snällt.
Och hur han flyger, och hur han far
fram öfver ängar och gården och fält!

Språnget är lätt,
teckningen nätt,
kraftiga ben,
huden så len!

Är han ej vacker, är han ej rar?
Maken till Fogg visst världen ej har?

Älfkonungens färd.

Nere vid hafsstranden, i den fina sanden, ligga mångtusende snäckskal, stora och små, flata och underligt vridna. Människobarnen leta reda på dem i sanden och leka med dem. Snäckorna äro tomma, säga människorna; de djur, som bott därinne, ha dött och lämnat skalen öde. Men om du lägger till ditt öra en af dessa snäckor, skall du förnimma från dess inre ett doft och brusande dån — starkare ju större snäckan är — ett sorlande ljud, som icke upphör men susar beständigt likt hafvets eviga, stora sång.

Också ute i hafvet finns det älfvor. Det finns sådana, som bo nere i det dunkla djupet och tysta simma omkring bland bleka sjölimjor och sällsamt skimrande sjöstjärnor; det finns andra, som rida på böljornas kammar i yrande lek, som brottas och skrattande stänka skum på hvarandra eller — när hafvet slumrar i stilla solskensglans — ligga lättjefullt vaggande på vågen.

Alla dessa älfvor kunna — likaså väl som blomsterälfvorna — konsten att bli så små som de önska. Och då de ibland begifva sig upp på hafsstranden för att hvila, taga de första bästa snäckskal, som står ledigt, och krypa in däri. Och därinne kunna de sedan sitta långa stunder och sakta sjunga för sig själfva om alla de under de sett ute på det vida hafvet: om de rasande stormar, som flyga med svepande vingar fram däröfver, om de fjärran sköna kuster, till hvilka böljorna vandra med drömmande sång, eller om de underfulla syner, som skymta nere i de dolda djupen. Och ljudet

af den sång, som älfvan sjunger, när hon sitter inne i snäckan, det dör icke — det dröjer för alltid kvar därinne i musselskalet. Och detta är det, som människorna, när de lägga örat intill ett snäckskal, förnimma — om de än ej förstå att tyda orden i sången.

Den lilla å, som nedom Herrala park flyter fram emellan gröna ängar, når ett litet stycke bortom slottet fram till en af Östersjöns långsträckta vikar. En solig morgon, då hafvet låg blankt och nästan stilla, förspordes plötsligt en liffig uppståndelse ibland de vattenälfvor, som lågo och gungade därute på vikens böljor. De ropade högt till hvarandra, tydligen meddelande hvarandra någon viktig nyhet. Ute från hafvet, af hvilket en öppen strimma blänkte längst bort i sydost, kom ropet och meddelade sig blixtnabbt vidare.

»Hvad är det de säga därute?» sade Vattuman till Vattuvän. Herrala-åns båda små vättar hade, lockade af ropet, begifvit sig allra längst ut i åmynningen.

»Jag kan inte riktigt höra», sade Vattuvän. Och han ropade med gäll röst utåt sjön: »Hvad är det ni säga därute?»

En af hafsälfvorna vred en smula på sin glimmande hals och kastade en blick på Vattuvän.

»Har du icke hört det?» sade hon. »Älfkungen skall komma hit på besök.»

»Oberon! Kommer han hit?» utropade Vattuvän häpen.

»Ja, man väntar honom hvart ögonblick», sade älfvan. »Alla måste göra sig fina och hålla sig färdiga att hurra vid hans ankomst.»

De små vättarna foro strax af och ilade med långa skutt öfver näckbladen uppåt ån för att vidare meddela den stora nyheten.

Oberon, älfkonungen, bor med sin drottning, Titania, i ett skönt palats borta i Gülüstan, ro-

sornas land. Det är en ledsam sak, att älfkonungen och hans maka så ofta komma i tvist med hvarandra. De ha båda häftiga lynnen och kunna ibland råka i gräl om riktiga småsaker. Men som de i botten hålla mycket af hvarandra, pläga de vanligen rätt snart försonas.

Nu hade likväl för en tid sedan händt, att Titania åt sin lilla hvita kolibri, som hon höll mycket af, skaffat ett fint smalt halsband af silfver. När Oberon fick se detta, sade han:

»Hur kan man på en vit fågel sätta ett halsband af silfver? Det passar ju icke alls!»

Titania svarade förargad: »Det passar mycket bra! Ett halsband af silfver är just hvad man *bör* ha på en vit fågel. Det skulle vara riktigt löjligt att ha något annat!»

Oberon sade: »Du har orätt: du bör ta bort detta halsband. Det är fult, det är rentaf smaklöst!»

Och älfkonungen och hans drottning kommo i den häftigaste tvist om detta. Till slut började Titania gråta och sade, att hon hade nog länge vetat, att Oberon alls icke brydde sig om henne, och så sprang hon ut ur rummet med sin kolibri på armen och slängde igen dörren efter sig.

Men hon skyndade denna gången icke som vanligt in i det innersta rummet af sin våning för att där gråta ut. Hon sprang i stället upp på palatsets tak och klappade i händerna för att kalla på sina dufvor. Dessa kommo strax med kuttrande läten flygande till sin härskarinna. Titania drog fram den lilla vagn hon hade stående däruppe i ett torn, spände dufvorna för den, sprang upp i vagnen, fattade tömmarna och åkte bort. Nere i den kungliga trädgården gingo två af hennes hoftärnor, Sissemi och Sussemi, och spatserade; hon lät sitt spann sänka sig ned, ropade åt de båda tärnorna att hoppa upp bakpå vagnen, och då det var gjordt, åkte hon vidare bort genom luften.

Oberon stod uppe i ett af tornen och såg sin drottning fara bort.

»Hon kommer väl tillbaka till kvällen», tänkte han.

Men kvällen kom, och Titania kom icke.

Flere dagar förgingo. Och af äldrottningen syntes icke en skymt.

Då begynte Oberon att blifva allvarsamt orolig. Han skickade ut sändebud åt alla håll för att spörja efter om någon sett äldrottningen och kunde gifva upplysningar om henne. I flere dagar voro efterspaningarna fruktlösa. Men så hände det en morgon, att Vindlätt, en af de alfer, som Oberon utsändt, slog sig ned att hvila på en sten å en solig sandstrand af Syriens kust och där kom i samspråk med en liten hafsälfva, som låg och gungade ute på de blåa böljorna.

»Det är godt att hvila ibland», sade Oberons page. »I tre dagar har jag nu flugit nästan oafbrutet — ända från landet Gölstan.»

»Och i tre dagar har jag simmat nästan utan att hvila», sade Böljeklar, den lilla hafsälfvan. »Jag bor långt härifrån, i ett nordligt haf, som kallas Östersjön. Men jag har alltid haft längtan till södern, och så begaf jag mig häromdagen ut på äfventyr. Jag har simmat genom smala sund, och öfver öppna stormiga haf har jag ilat fram med vindens snabbhet. Men här är det lugnt och godt. Det är ljufligt att hvila på vågen i det klara solskenet!»

»Länge får jag icke dröja här», sade Oberons page, där han satt på sin sten och med sin skofspets ritade fåror i den fina sanden. »Jag har befallning af min konung att icke gifva mig någon ro förrän jag uppdagat hvar hans drottning befinner sig. Titania har rest bort, ingen vet hvart. Långt bort i världen har hon farit med sitt hvita dufspann.»

»Nej, hvad säger du?» sade den lilla älfvan. »Är äldrottningen försvunnen? Jag kommer nu ihåg, när du talar om ett dufspann, att samma dag, som jag for hemifrån, såg jag högt uppe

Älfkonungens färd.

Vindlätt och Böljeklar träffas på Syriens kust. (Sid. 100).

bland skyarna ett spann af dufvor, som drog en vagn. Jag kunde ej tydligt se den, som körde dem. Men måne det icke kunde vara Titania?»

»Troligen var det hon», utropade Vindlätt ifrigt. »Såg du icke ändå hur hon var klädd?»

»Jo», sade älfvan, »*det* såg jag förstås. Hon hade en ljusröd slöja, genomdragen med silfvertrådar, hvilken fladdrade omkring henne. Och därunder hade hon en hvit klädnad.»

»Det var Titania», sade pagen glad. »Såg du åt hvad håll hon styrde kosan?»

»Hennes spann sänkte sig nedåt, då det nalkades stranden. Det var helt nära Herrala slott, som ligger i Tjust härad. Jag minns just, att jag tänkte, att det troligen var någon af féen Rhododendrianas utländska bekanta, som kom på besök till henne.»

»Tack för dina upplysningar», sade pagen. »Detta var goda nyheter. Jag måste nu genast begifva mig till Oberon och berätta för honom hvad jag fått veta. Han kommer säkert att strax begifva sig mot norden för att själf uppsöka sin drottning. Farväl, lilla älfva!»

»Farväl, vackre page! Kanske ser jag dig åter däruppe i norden, ifall du följer din konung på färden. Ty jag vänder nu åter till Östersjön och till min vackra vik.»

»Ser jag dig där, min blåögda älfva», sade pagen leende, »så skall jag bedja älfkonungen, att han ger dig en belöning för dina upplysningar. Lycklig resa!»

Och älfkonungens vackre page sprang upp på den sten, där han suttit, för att få mera vind under de glimmande fjärilsvingarna, och så höjde han sig uppåt och försvann.

Och den lilla älfvan begaf sig simmande ut på Medelhafvets blåa ban; hon sam med hast för att hinna komma hem i tid och få se Älfkonungen och hans följe.

Oberons fjärilsvingade page stod åter inför sin herre i Gūlistans skimrande kungaslott.

»Herre konung, jag har sport nyheter om din drottning.» Och han berättade hvad han hört.

Oberon sprang upp från sin pärlemorglänsande tron.

»Låt genast föra fram mitt hägerspann», befallde han.

Och strax förde man fram hans tvenne sköna purpurhägrar och spände dem för vagnen af fint guld. Och konungen steg upp i vagnen och fattade det elfbenshorn, som han alltid bär hängande vid sin gördel, och blåste däri. Då flockades i hast omkring honom hela hans hof af alfer och älfvor. Och då nu älfkonungen grep tömmarna och ropade ett lystringsord till sina fåglar, höjde sig de båda hägrarna med starka vingslag upp i luften, och hela hofvet följde fladdrande och pladdrande efter. Upp emot norden styrde konungen vägen.

Den lilla älfvan Böljeklar hade emellertid hunnit hem till Östersjön och till Herrala-viken. Och Böljeklar var det, som berättade den stora nyheten om älfkonungens ankomst och framkallade den uppståndelse bland hafsälfvorna, hvilken väckt Vattumans och Vattuväns nyfikenhet.

Snart visste hela nejden nyheten. Och att den väckte det lifligaste intresse kan man ju tänka, då älfkonungen aldrig förr besökt dessa nordliga trakter af sitt rike.

Det blef nu ifriga öfverläggningar om hvad man skulle göra för att fira konungens ankomst. Det beslöts, att man skulle afsjunga en festkantat, och Trippe Tå, slottstomten, hvilken var känd både för sin poetiska förmåga och sina lojala tänkesätt, åtog sig på begäran att i hast skriva en sådan, hvilken sedermera inöfvades af en större kör.

För öfrigt bestodo tillrustningarna hufvudsakligen i ett ifrigt fejande och putsande. Hvarje blomma, hvarje strå glänste också efter en grundlig tvagning med dagg, då den högtidliga stunden nalkades. Man hade talat vid några svalor att hålla utkik och varsko, när det kungliga tåget närmade sig. Och när svalorna blixtnabbt kommo farande och med höga skri förkunnade, att nu var

tåget nära, samlades i en hast stora skaror af älfvor och tomtar vid stranden, medan hafsälfvorna lågo nedanför i en glittrande rad och gungade på böljorna.

Nu skymtar uppe bland skyarna det vackra hägerspannet. En hornstöt höres. Och vagnen sänker sig långsamt nedåt, omgifven af ett moln af flygande älfvor och alfer. I vagnen ses Oberon själf stå, klädd i sin ljusblå, glänsande mantel, med guldkrona på hufvudet och sitt elfbenshorn i handen.

Trippe Tå, som stigit upp på en ekestubbe nära stranden, lyfter sin taktpinne, och i ett nu klingar sången fram, buren af otaliga späda röster. Den ljuder likt ett sorl af tusende små vågor, likt ett sus af tusende blomster och blad, som vagga för vinden.

»Hit små älfvor alla,
hit från dunkla skogars dolda djup!
Hör, hvad toner kalla
er från ängens gräs, från klippans stup!
Uti snäckans slup
kommen, där de blåa böljor svalla.

Se, eder kung
kommer i skyn,

fager och ung —
se, hvilken syn.

Gyllne vagnen sänks vid skogens bryn.
Rundt däromkring
fladdrande små
dansa i ring,
hoppa på tå —
skynden, skynden hit att titta på!»

Oberon vinkar vänligt med handen till tack för hyllningen. Hans vagn sänker sig ända ned till jorden. Sedan han hälsat på Trippe Tå, festpoeten, samt på några andra framstående tomtar och mera bemärkta älfvor samt uttryckt sitt välbehag med mottagandet, börjar han ifrigt utfråga de närvarande

om hvad de ha sig bekant angående hans drottningens vistelse i trakten. Han får från olika håll åtskilliga upplysningar, och med ledning af dessa begifver han sig genast ut på spaningsfärd samt utsänder samtidigt några af sitt hoffolk att äfven leta.

Den vackra Titania, hvilken i vredesmod lämnat sin gemål och sitt sköna land Gülüstan, hade beslutit att, för att ej bli upptäckt, begifva sig till någon mycket aflägsen trakt, och hade därför styrt sitt spann norrut. Sedan hon färdats en lång väg uppe bland skyarna, hade hon styrt ned emot jorden, och då hon såg under sina fötter en vacker, vänlig bygd, där små insjöar och långa hafsvikar blänkte emellan gröna ängar och skogar, steg hon där ned. Och här dröjde sedan äldrottningen i flere dagar, förtjust i detta nordliga land med sina ljusa nätter och sina hvita björkar, ett land så olikt det färgrika, rosendoftande Gülüstan.

Titantias dåliga humör var nu alldeles bortblåst. Hon sprang omkring i skogarna, alltjämt med sin lilla hvita kolibri på armen och åtföljd af Sissemi och Sussemi; hon gladde sig åt allt hvad hon såg: åt alla de små bleka, fina blomstren, åt de klara bäckarna och de skyhöga, susande furorna med sina röda stammar.

En gång, då hon sålunda sprang omkring med en snabbhet, som gjorde det svårt för hoftärnorna att följa henne, fick hon syn på Måneblek, hvilken, som vanligt, stod och böjde sitt ansikte nedåt och stirrade i mossan.

»Nej, se på den», utbrast Titania. »Jag måste se hur han ser ut i ansiktet.»

Och hon kastade sig ned i mossan och kikade upp i Månebleks ansikte. Därpå reste hon sig upp igen med en liten min af misräkning.

»Han var vackrare från nacken», sade hon.

Och så begaf hon sig hoppande bort.

Men då hände det någonting, som skogen ännu i dag talar om. För *en* gång vände Måneblek verkligen på hufvudet, vände riktigt på det för att se efter den sköna äldrottningen, hvars muntra ögon nyss, till hans häpnad, blickat upp emot honom ifrån mossan.

Men det var för sent! Den vackra äldrottningen var redan försvunnen. Och Måneblek sänkte åter sitt hufvud och hade nu fått ännu någonting mer att grubbla öfver.

Då några dagar förgått, märkte emellertid Sissemi och Sussemi, att deras härskarinna visade tecken till ledsnad. De voro i hemlighet glada häröfver, ty de längtade ganska mycket efter att få återvända till det kungliga palatset och till hofflivet. Och så sade Sissemi en dag försiktigt:

»Skulle icke Ers majestät ändå tänka på att återvända till Gölstan?»

»Aldrig», svarade Titania häftigt. »Jag vill aldrig återse Oberon! Han har djupt förolämpat mig!»

Ungefär en timme senare sade äldrottningen i bestämd ton till sina hoftärnor:

»Jag har beslutat mig för att återvända till Gölstan. Det är inte värdt att ni försöka afråda mig! Säg inte ett ord! Jag är alldeles bestämd för saken.»

Därpå vände hon sig till Sussemi:

»Gif mig det där ljusblå sidenbandet, som du har på din dräkt!»

Och Sussemi gaf henne förvånad det begärda bandet. Titania gick några steg ifrån Sissemi

och Sussemi och sysslade en stund med någonting, medan hon vände dem ryggen. Därpå vände hon sig åter om och tillsade hoftärnorna att lösa dufvorna, hvilka varit tjuvråde vid en liten rönn, och spanna dem för vagnen.

Då detta var gjordt, gick Titania fram till vagnen och var just färdig att hoppa upp däri. Då hejdade hon sig plötsligt.

Både hon och hoftärnorna sågo sig med häpna blickar omkring.

De hade hört ljudet af ett horn — af det horn, hvars ton är mera klar och klingande än något annat i världen. Det var icke möjligt att misstaga sig: detta måste vara Oberons elfenbenshorn.

Och i nästa ögonblick susade tvenne par purpurfärgade hägervingar öfver deras hufvuden, de sänkte sig ner emellan de fina björkgrenarna: älfkonungen stod inför dem i sin gyllene vagn.

Han sprang till marken med ett jublande rop och ilade emot sin maka.

»Förlåt mig», bad Oberon, »jag hade orätt! En hvit kolibri *måste* hafva ett silfverhalsband. Det är alldeles klart! Det skulle vara oriktigt att ha något annat!»

Titania log.

»Se», sade hon.

Och hon drog fram under de rosenfärgade vecken af sin slöja den lilla hvita kolibrin, hvilken suttit gömd på hennes arm. Den lilla kolibrin hade icke mera något silfverhalsband, han bar i stället om halsen ett ljusblått sidenband — af alldeles samma färg som Oberons mantel.

»Se!» sade återigen Titania och log.

Då tog Oberon sin maka i famn, och de kysstes och lofvade hvarandra att aldrig någonsin tvista mera. Så gräto de litet, och så logo de igen och voro mycket glada.

Hoffolket hade dragit sig något tillbaka och vände grannlaga bort hufvudena.

»Skola vi inte fara hem nu?» sade Titania.

»Jo», sade Oberon, »men jag måste först än en gång tacka dem af våra undersåtar, som nere vid stranden så vänligt hälsade mig vid min ankomst. Låt oss båda fara ner till stranden!»

Och Oberon och Titania stego upp i hvar sin vagn och foro uppöfver björktopparna ned emot hafsstranden.

Där blåste Oberon åter i sitt horn och ropade därpå med hög röst, att han för att glädja sitt trogna folk ville ställa till en stor bal på stranden. Och pagerna flögo omkring och ordnade allt och skaffade i en hast både musik och förfriskningar.

Och så blef det bal, och kungen dansade med Lillfager och Rosalill och med Solöga och Hvitkind och med ännu många flera. Och drottningen lät sig föras först af Trippe Tå, slottstomten, som struttade fram stoltare än någonsin i sina sirliga blanka skor, och sedan af den hederlige farbror Nippe Napp, hvilken blef alldeles yr i hufvudet af förtjusning öfver denna ära och alltsedan denna dag plägar, när han går och stökar i ladugården, berätta för kossorna om den fagra älf-drottningen.

De dansande hade delat sig i kotterier — något som är omöjligt att undvika på större tillställningar — och medan ängs- och skogsälfvor höllo till uppe på gräsmattan, dansade hafsälfvorna nere på den fina sandstranden. Där svängde Vindlätt och Böljeklar om med stor fröjd öfver återseendet. Och Vindlätt gick fram till konungen och bad honom att gifva någon belöning åt den lilla hafsälfva, som först lämnat de upplysningar, hvilka ledt till drottningens återfinnande. Detta sade sig konungen gärna vilja göra och tillsade Vindlätt att gå och hämta Böljeklar. Och då den lilla älfvan trädde fram inför konungen, öfverräckte denne till henne ett skimrande smycke — med rättighet att bäras såväl i solljus som i månsken.

»Och kom i håg, att när det blir bröllop, ska ni bjuda mig med!» sade konungen och log menande Hvaråt Vindlätt skrattade, och Böljeklar blånade — det är hafsälfvornas sätt att rodna.

Men när solen började sänka sig i nordvest, och himmelen vardt röd af dess sken, då stego Oberon och Titania åter upp i sina vagnar för att fara hemåt. Vänligt vinkande åt sina hälsande undersåtar, höjde de sig uppåt, omgifna af sitt fladdrande hof, och snart var den lysande skaran försvunnen bland rosiga skyar i söder.

På Backebo kullar.

Däruppe å Backebo kullar
där dansa små töser i ring,
och skrattet, det glada, det rullar
så klingande nejden omkring.

De dansa, de skratta, de svänga,
där fladdrar kjol invid kjol,
de bara små fötterna flänga
i skimret af sjunkande sol.

Omkring dem stå björkar och skina
i ljusaste junidräkt,
de stå där så fagra och fina
och vaja för vinden så täckt.

Där är solsken å Backebo kullar,
där svingar en skara så säll.
Från stugan känns doften af bullar:
mor Maja har bakat i kväll!

Tre kvarnar.

Där stånda trenne kvarnar
allt utom Visby stad,
ute på gröna heden
de stånda i en rad.

De stå där med kalkade murar
och glimma i solens ljus,
och tunga, gråa vingar
de svänga vid vindars brus.

Bodde jag i den första,
som skimrar vit emot skyn,
då skulle jag mala, mala
bara sockergryn.

Bodde du i den andra,
hvars vingar hvinande gå,
då finge du mala, mala
pepparnötter små.

Men hvem skall bo i den tredje,
som ståndar på kullens höjd?
Jo, där skall hjärtevänner bo
och mala hjärtefröjd!

Lisa och Wille.

Lisa och Wille de ha ett litet lam,
de tvätta det med såpa och kamma det
med kam,
och de älska sitt hvita lilla lam.

Lisa hon är fyra år men Wille blott två,
och allt hvad Lisa gör, det gör Wille också,
ja, det gör Wille också.

Lisa hon sätter sig på ängsvallen ned,
och lilla hvita lammet det lägger sig med,
det lägger på ängen sig ned.

Strax sätter lille Wille sig neder också,
och lilla lammet ligger emellan de två,
emellan de syskon två.

Och Lisa tar dess hufvud och lägger i sitt knä
och smeker det och hviskar: »Bä, du lilla bä,
du söta, du rara lilla bä.»

Och strax tar Wille svansen och lägger i sitt
knä
och smeker den och hviskar: »Bä, du lilla bä,
du töta, du lala lilla bä!»

Julgranen.

Granen står så mörk och grön
under glans och glitter,
julens stjärna, blid och skön,
högst i toppen sitter.

Bloss och ljus
glimma klart
i vårt hus
underbart.

Granen står så mörk och grön
under glans och glitter.

Kommen hit och ta'n i ring!
Dansom muntra alla!
Medan gladt vi svänga kring,
må vår julsång skalla.

Lekom vid
granens stam,
som står blid,
allvarsam —

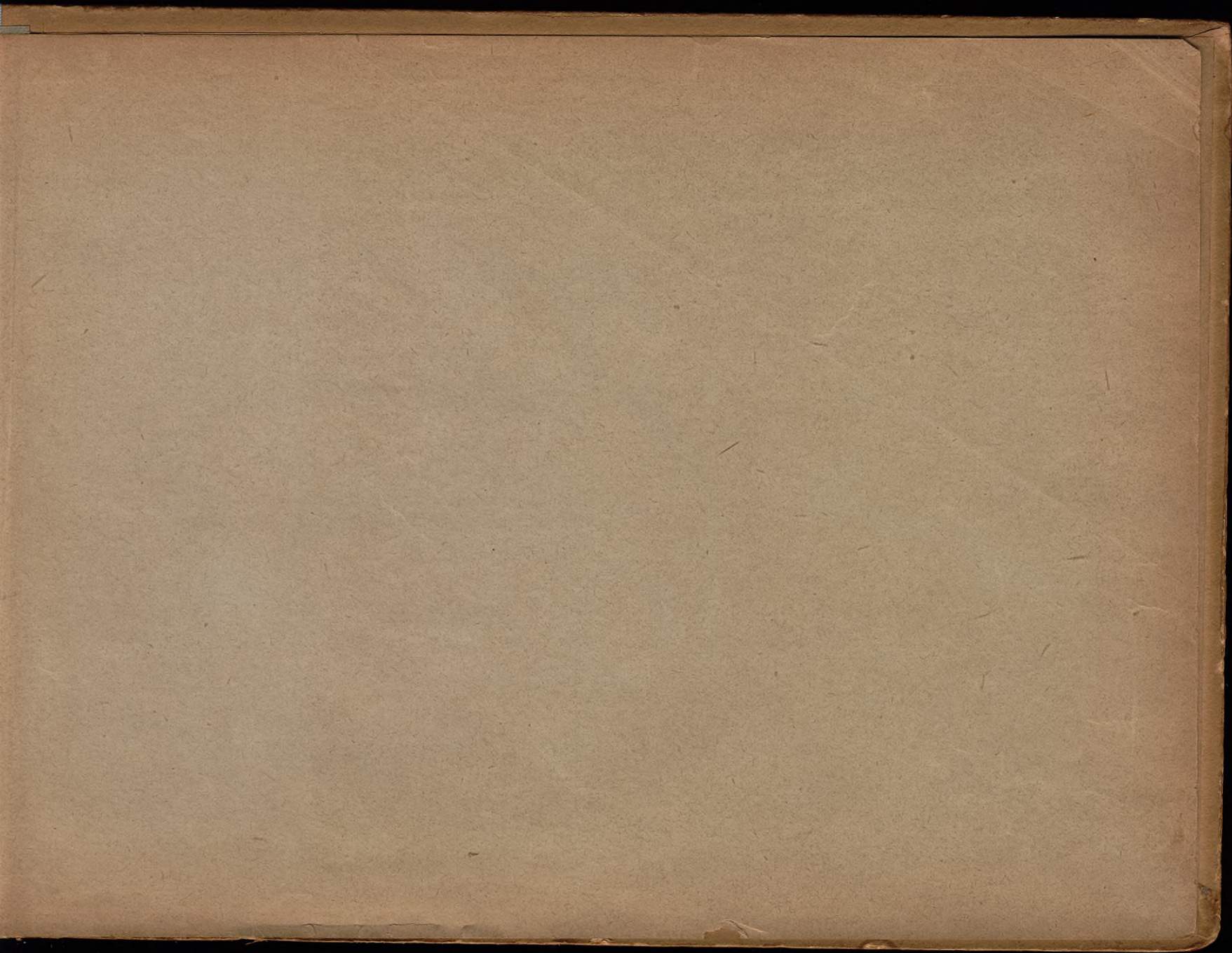
må vi dansa granen kring,
se uppå den alla!

Må vi ock i glam och glans
bära allvar inne,
må vi under fröjd och dans
fasthet ha i sinne!

Käckt vårt mod,
glad vår lek,
varmt vårt blod,
fritt från svek —
stadigt midt i blossens krans
klara stjärnan brinne!

INNEHÅLL

	Sid.		Sid.
Lyckans land	3	Litet gnabb (med musik)	69
Sagan om Det flammande slottet	5	Masses funderingar	70
Sommarvisa (med musik)	19	Haren	71
Soldater	22	Sagan om Drak-konungen och Öknens Söner	72
Tuppen och solen	22	I höstkvällen	85
Ugglefamiljen	23	Lock-sång (med musik)	86
Sagan om Mustani Mej och Furlum Fej	25	På skidor	88
Titta hit! (med musik)	47	Dufkulla och Måneblek	89
Prinsessan Titti	48	In i skogen	91
Gubben och gumman	51	Lille Lasse	92
Pullorna små (med musik)	52	Vid ån	93
Gullgul och Solhvita	53	Den första lärkan (med musik)	94
I vårvintern	57	Morgonridt	95
Mjölksurrar	59	Fogg	96
Kissemissen	60	Älfkonungens färd	97
Hackspetten	62	På Backebo kullar	108
Den yngsta jättedottern	63	Tre kvarnar	109
Afton i byn	67	Lisa och Wille	110
På vägen	68	Julgranen	111
Den tjocke gubben	68		

6000145048

Göteborgs universitetsbibliotek

Barnböcker

på WAHLSTRÖM & WIDSTRANDS förlag:

Skogstomten, saga på vers, ritad och berättad af **Nanna Bendixson**, f. Sohlman.

Pris 1.50.

På fjorton dagar, berättelse ur hvardagslifvet af **Jenny Osterman**.

Pris 1.75.

(En utmärkt god bok för flickor om 10—14 år).

Sällskapsspel

på WAHLSTRÖM & WIDSTRANDS förlag:

Halma, det välkända, roliga spelet.

Pris för 2 spelare 1.50.

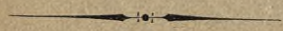
» » 4 » 2 kr.

Chivalry, roligt krigsspel för gossar.

För 2 spelare pris 1.50.

Ba-Ra-Sjä, ryskt tålamodsspel.
(Nytt för saisonen)

För 2 spelare pris 0.50.

Pris 2:50